سبيل
الكل في سبيل الحق
Sebil
herşey hak için

Siyasi, edebi, tarihi haftalık gazete ● *4 Mart 1977*
Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu ● *14 Rebiülevvel 1397*
Vilâyet Han Kat: 3 Nu: 204 *Cağaloğlu — İSTANBUL*

SAYI: 62 / BEŞ LİRA / BİR DM.

دخيلك يا رسول الله

NE IRK, NE DİL NE RENK FARKI...



ÜMMETİYİZ

MASON

-BEŞKAZALI-

Selâm

Masonsa, Masondur

Bir gazete için okuyucu mektubları, hizmetinin ne ölçüde akis uyandırdığının vesikalarıdır. Bu meslekte, müşterisizlikten «sinek avlamak» tâbirine mahkûm olan esnaf gibi, okuyucusuzluktan, düzmece mektub köşesi açıp, okuyucu kürsüleri ihdas edip, kendi yazdığını kendisi okuyan gazeteciler vardır. Böylece fikri kifâyetsizliklerinden doğan sütûn boşluklarını doldurmuş ve hem de kendilerini avutmuş olurlar.

Biz Sebil'e gelince, o kadar çok mektub alıyoruz ki, fincancı katırları bu mektubları gizlice açıp okumak için kapalı kapılar ardında husûsi hafiye besliyorlar. Bizim hüviyetimiz onlar için malûm tabii, asıl maksatları, tek tek mektubları açıp «Ben de Şeriatçıyım! Şeriat nizamı uğruna cânım fedal» diyen okuyucuları mimlemek. Kanunlar lâik mantık içerisinde «Şeriatçılığı suç!» ilân etmiş ya, bizim gibi müslümanları vesile ederek «Şeriatçı avı» tezgâhlamak.

Bize yağmur gibi yağan mektubların sevindirici ve üzücü tarafları bu..

Bunca mektuba tek tek cevap yetiştirmek ise imkânsız. Bizim mektubları tek tek açıp tetkik edecek «hafiye» misûllü adam tutmaya ne imkânımız ne de ihtiyacımız var. Mektubu bizzat okumalı bizzat cevap vermeliyiz amma, nerede o zaman?..

Fakat, geçenlerde Bayburt'dan yazan Abdullah Erişmiş (Erzurum cd. no: 22 Bayburt) adlı okuyucumdan gelen mektuba vereceğim cevabın diğer kardeşlerimizin de alâkasını çekeceği ümidiyle birkaç satır yazmak istiyorum.

Bu okuyucum, benim AP liderine olan tenkidlerimi anlayamamış. Hattâ «bulanık suda balık avlamak gibi korkak, namussuz, iftiracı kişiler» üslûbuna müracaatla yazdığımı iddia ile, «Ama siz korkak olamazsınız hele iftira hiç yapamazsınız. Buna inanıyor makalenize âid gerekli tashihi en kısa zamanda köşenizde bekliyorum» diyor.

Uyanık biri, belli: hakaret ederken sırt sıvazlamayı biliyor.

Neyse, gelelim istediği açıklamaya.

1 — Bu köşedeki imzam Y. Yalçıner diye çıkıyorsa bu adımı gizlemek mânâsına değildir. Sebil'in hüviyet köşesinde adımın Umûmî Neşriyat Müdürü Yılmaz Yalçıner, diye çıktığını görmeyen var mı?.. Uzağa ne hâcet, öldürmek kastıyla hareket edenler isterlerse evimin kapı numarasına kadar öğrenip üzerime pekâlâ namluyu çevirebiliyorlar. Bunun adı gizlemek neresinde, anlayamadım.

2 — Bu memlekette AP lideri Süleyman Demirel'in mason olduğunu bilmeyen kaç kişi var? Ve inkâra yeltenen mi var?.. «Bilgi Locası»nı Erişmiş adlı okuyucumuz «Sinema Locası» gibi anlamış ve vesika diye sunduğumuz kaynağı sahtelikle suçluyor. Sağır Sultan duydu!.. Duymayan varsa Erişmiş gibi, onlar da duysun: Bilgi Locası, sinema değil, mason locasıdır! Süleyman Demirel bu locanın mensubudur... Bu hakikat, Bilgi Locası'nın kayıt defterinin fotokopileri ile herkes tarafından öğrenildi de Erişmiş öğrenememiş, pes doğrusu!

3 — Erişmiş, AP'nin mason lideri Süleyman Demirel'i tam anlayamamış da kalkmış Bayburt içinde ne kadar Süleyman varsa onların kapısını çalmış, «Bu mason sen misin?» diye! Büyük şehirlerde Demirel'den başka belki birçok mason Süleyman bulabilirdi ve fakat, Erişmiş, Bayburt gibi daha özüne bâtılın kemirgen kurdu girememiş, saf Müslüman Türk beldesinde Süleymanların mason olanını aramakla ayıp etmiş.

Bu büyük ayıp bana, «Müslüman mahallesinde salyangoz satma» tâbirinden mülhem bir «arama» gafleti gibi geldi.

Tek kelime ile yazık!

Yazık ki, ne kadar...

Hem bir AP'linin halâ Demirel mantığını belleyememiş olması da bir ikinci ayıp: Unutmasın ki, «Süleyman Bey denilince Süleyman Bey anlaşılır!»

Ve yine «Süleyman Bey masonsa. Süleyman Bey mason demektir.»

Ve yine «Süleyman Demirel masonsa, masondur, demektir!»

«Türlü-çeşitli» devri 1965'lerde kaldı. 1977'lerde ise, herşey işte bu mantık dahilinde «açık-vâzıh!..»

Mason, masondur.

Müslüman da müslüman!.

NOT : Vaad ettiğim «CHP'li milletvekilinin amerikancılığı»na dair vesikayı münderecatımızın çokluğu dolayısıyla neşredemedik. Vesika bende, sözüm söz... Bekleyiniz.

Y. YALÇINER

OKUYUCU İLE HASBİHAL

Bir kadın...

Muhterem okuyucularımız,

Geçtiğimiz hafta başyazarımız Kadir Mısıroğlu ve arkadaşımız Ahmed Selâmi Ankara'da idiler. Beraberlerinde Neşriyat Müdürümüz Yılmaz Yalçıner de bulunuyordu. Ankara'daki işleri ise bir murafaada hazır bulunmaktı. Nitekim Ankara I. Asliye Hukuk Mahkemesi'ne gittiler ve haklarında dava açan Diyanet İşleri eski Reisi Dr. Lütfi Doğan'ın iddialarına mahkeme önünde cevap verdiler.

İlerici Lütfi Doğan bilindiği gibi gazetemiz aleyhine önce «memur olduğu» *cihetle* «memura hakaretten» *amme davası açtırmış, hemen akabinde de gecikmiş fâizi ile birlikte 150 bin liralık mânevi tazminat davası dilekçesi vermişti. Arkadaşlarımız iki hafta üst üste Ankara'ya bu sebeple gitmişler evvelâ ceza davasında, daha sonra da tazminat davasında hazır bulunmuşlardır.*

Bu «İlerici eski Reis» ile gazetemiz arasındaki davaların calibi dikkat bir tarafı da arkadaşlarımızın karşısına mahkemede bizzat ilerici eski Reis'in bulunmayıp bir kadını göndermiş olmasıydı. Dr. Lütfi Doğan, «âile şeref ve haysiyetinin rencide olduğunu» *iddia ile açtığı davada tazminat isterken,* «sözcülüğünü» *bir kadına yaptırıyordu. Bir kadın avukata...*

Muhterem okuyucularımız,

Biz eski Reis'le böyle mahkemelik haldeyken, galiba bir başkaları da yeni Reis Doç. Dr. Süleyman Ateş ile mahkemelik olacaktı. Çünkü, «Müslüman - Türk» *sıfatı ile gezmeye alışmış ancak, İslâm'ı, hayat nizâmı olarak asla kabullenmemiş, bil'akis onu kafalarındaki ideolojik modelde bir «süs» olarak kullanmak isteyen çevreler, yeni Reis Doç. Dr. Süleyman Ateş'e cephe almışlardı. Ateş'e karşı açılan kampanya öylesine çirkin bir safhaya ulaştı ki, kara kara başlıklarla gazetelerinde Reis'e hakarete kadar varan her yol denendi.*

Bunun üzerine arkadaşlarımız Diyanet İşleri Reisi Doç Dr. Süleyman Ateş'i makamında ziyaret ettiler. Ve bir beyanat aldılar. Bu beyana-

(Devamı 15. Sayfamızda)



● Diyanet İşleri eski Reisi Dr. Lütfi Doğan'ın «Şeref - Haysiyet» davasının Kadın avukatı Ferrubiye Özgirgin.

Büyük Doğum

Doç. Dr. Süleyman Ateş
Diyanet İşleri Başkanı

Muhterem Kardeşlerim,

Bu gece, âlemlere rahmet Hz. Muhammed (a.s.)'ın doğduğu gecedir. Hz. Muhammed (a.s.) Milâdî 571 yılında, arap aylarından Rebiülevvelin 12 nci günü olan pazartesi gecesi Hicaz Bölgesi'nde bulunan Mekke'de doğdu. Babası, Mekke'nin başkanı olan Abdu'l-Muttalib'in oğlu Abdullah, annesi de Abdu Menâf oğullarından Vehb'in kızı Âmine'dir. Doğumundan birkaç ay önce babasını, altı yaşında iken de annesini kaybeden Hz. Muhammed, sekiz yaşına kadar dedesinin ve daha sonra da amcası Ebû Tâlib'in yanında kaldı. Amcasiyle birlikte ticaret maksadiyle Şam'a gitti, geldi. 25 yaşında iken, Mekke'nin ileri gelenlerinden zengin bir hanım olan Huveylid kızı Hadice ile evlendi. 35 yaşlarına basınca içine yalnız kalma arzusu düştü. Yetiştiği ortam, puta tapanlardan oluşan bir ortam idi. Mekke şehrinin, Lât, Menât, Uzzâ ve Hübel gibi tanrıları vardı. Halk bunlara ve evlerinde bulunan heykelciklere tapardı. Kâbe'nin içi de putlarla dolu idi. Fakat Hz. Muhammed, asla bunların tanrı olacağını kabul etmemiş ve bunlara hiç tapmamıştı. Kâinatın bir yaratıcısı olduğunu biliyor, Mekke'ye 5 km. uzaklıkta bulunan Nur Dağı üzerindeki Hira mağarasına çekilip içinden geldiği şekilde Allah'a kulluk ediyor, O'nu düşünüyordu. Kendisinin bu halini görenler: «Muhammed Rabbine âşık oldu» diyorlardı.

Nihayet 40 yaşına geldiği sırada bir gece bu mağarada kendisine, Allah'tan elçi olarak melek Cebrâil gelip Kur'ân'ın ilk âyetlerini tebliğ etti. Böylece onun peygamberlik vazifesi başladı. Birbiri ardınca Allah'tan aldığı emirleri olduğu gibi ümmetine duyurdu. Önüne birçok güçlükler çıktı. Allah'ın emirlerini duyurma uğrunda hiçbir insanın katlanamayacağı cefalara, güçlüklere katlandı.

Hz. Muhammed (s.a.v.), Allah'ın buyruğunu tebliğ için gittiği Tâ'if'ten geri dönerken yol boyunca dizilen Tâ'if'in geri kafalı putperestleri taş atarak o'nun ayaklarını kan içinde bıraktılar. Bu halde iken bile o, kendisine eziyet edenlere beddua etmedi, Allah'ın dinini yaymak için Allah'tan yardım diledi.

Böyle cefalara katlanarak 13 yıl Mekke'de kaldıktan sonra 622 yılında Allah'ın emriyle Medine'ye hicret etti. Orada İslâmiyet çabukça yayılmağa başladı. Hz. Muhammed, Bedir, Uhud, Hendek ve daha başka birçok savaşlar yaparak müslümanlığı, saldırganlara karşı korudu. Neticede güçlükler önünden çekildi, engeller yenildi, karanlıklar kovuldu, doğduğu yer olan Mekke'ye zaferle girdi. Artık insanlar, fert fert değil, grup grup gelip müslüman oluyorlardı. Islâm güneşi, bütün Arabistan'ı sarıyor, oradan da cihanı aydınlatmağa hazırlanıyordu. Allah'ın, insanlar için olgunlaştırıp beğendiği din, tamamlanmış, yerleşmişti.

Hz. Muhammed (s.a.v.) peygamber olarak 10 yıl da Medine'de kalıp puta tapmayı tamamen ortadan kaldırdıktan, İslâmı yerleştirip Tevhid'i gerçekleştirdikten sonra 632 yılı. bir pazartesi günü sabah namazından sonra en Yüce Dostu seçerek dünyadan göçtü.

Hz. Muhammed (s.a.v.), insanlığı Allah'a eş, ortak koşmaktan, kulu kula kul olmaktan kurtarıp yalnız Allah'a kul yapmak, insanlığa hürriyet ve barış getirmek için gönderilmişti. O, tek başına dâvasını ilân etti, putperestliği ortadan kaldırmak için var gücüyle çalıştı, dâvâsında asla gevşeklik göstermedi, bu hususta hayatı pahasına da olsa en ufak bir tâviz vermedi. Hem kendisi, hem de başlangıçta kendisine inanan bir avuç topluluk, tevhid uğrunda büyük eziyetler çektiler. Müşrikler kendisinden biraz tâviz koparmak için O'na servetler, nimetler, hattâ krallık teklif ettiler. Tâviz alamayınca da O'nu ve inananları üç yıl abluka altında tuttular, kendisine sûikastlar düzenlediler. Fakat Allah O'nu korudu. Çünkü O, Allah'ın yardım va'diyle ortaya çıkmıştı, Allah'ın mutlaka dinini yerleştireceğini, tevhidi gerçekleştireceğini biliyordu. Nihayet hayatının sonunda: «Artık şeytan, sizin yurdunuzda tapılmaktan ümidini kesmiştir» diyecek derecede Allah'ın birliğine gönüllere yerleştirdikten sonra dünyadan ayrılıp Rabbına gitti

Hz. Muhammed (s.a.v.) peygamberlerin en üstünüdür. Çünkü son peygamberdir. Peygamberlik olgunlaşa olgunlaşa O'na kadar gelmiş, Onda olgunluğun doruğuna ulaştığı için artık Ondan sonra peygamber gelmesine ihtiyaç kalmamıştır.

Yüce Allah, O'nun bütün insanlara müjdeleyici, uyarıcı (1) ve âlemlere rahmet olarak (2) gönderildiğini bildirmiştir. Diğer peygamberler, bütün insanlığa değil, kendi milletlerine gönderilmişlerdi. Hz. Muhammed ise bütün insanlığa gönderilmiştir.

O, zayıfları korumuş, köleleri himâye etmiştir. Allah katında köle ile efendinin bir olduğunu, insanın mal ve soy ile değil, Allah korkusu ile değer kazanacağını belirtmiştir. Sosyal adâleti tam anlamıyle gerçekleştirmiştir. İslâmiyet, servetin belli ellerde toplanmasını değil, topluma dağılıp yaygınlaşmasını ister. Hz. Muhammed (a.s.), Allah'ın resûlü olduğu gibi, aynı zamanda bir devlet başkanı idi. Buna rağmen zaman zaman aç kalmış, arpa ekmeğiyle, hattâ günlerce hurma ile geçinmiş, herhangi bir insan gibi yaşamayı, kral gibi yaşamaya tercih etmiştir. Sıkıntı içinde yaşamak, insan ruhunu pişirir, mücâdele edip mücâdeleye sabrettikçe insan ruhu kemal kazanır. Fakat Allah'ın Resûlü, bu sâde hayatını bütün peygamberliği boyunca sürdürmüştür. Onun böyle sâde bir hayat yaşamasının, yukarıdaki sebebi yanında bir başka önemli sebebi de vardır ki; o da toplumda sosyal adâleti sağlamaktır. Hz. Muhammed (s.a.v.), görüyordu ki; henüz toplumun hayat seviyesi, aynı ölçüye gelmemiştir. Toplumda zenginler yanında pek çok fakirler, köleler de vardır. İşte o yoksulluk içinde kıvrananlar varken, kendisi zenginler gibi yaşamak istememiş, onlar gibi yaşamış, onların çektiği sıkıntıyı kendisi de çekmiştir. «Komşusu aç iken kendisi karnını doyurup yatan bizden değildir» demiştir. Bir gün fakir sahabilerden oluşan Ashâb-ı Soffa, kendisine gelir, «Hurma yemekten ciğerlerimiz kebab oldu» diyerek yoksulluktan yakınırlar. O da şöyle cevap verir:

«Biz ne buluyorsak, size de onu veriyoruz. Allah'a andolsun ki; kaç günden beri yediğimiz sadece hurmadır.»

Görüldüğü gibi Peygamberimiz, toplumun çoğunluğu nasıl yaşıyorsa öyle yaşamış, bundan dolayı ömrünü sâde bir geçimle devam ettirmiştir. İsteseydi devlet başkanı olarak krallar gibi yaşardı. Üstelik kendisi peygamber olduğu için kimse Onun yaşamasını tenkid edemezdi. Fakat O, böyle yapmadı. Yapsaydı sosyal adâlet olmazdı. Halbuki O, sosyal adâleti gerçekleştirmek, insanları mes'ud etmek için gönderilmişti.

Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer, halife oldukları halde üstlerine yamalı bir hırka giymişler, devletin gelirini ölçülü biçimde dağıtmışlar, kendileri, başkalarına verdiklerinden daha fazla almamışlardır. İslâm, kenz'i, yani parayı kasada depo etmeyi yasaklamıştır. Servetin dağılmasını istemiş, münferid kişilerde toplanıp kalmasını istememiştir. Para çalışıp iş görmeli, fabrikalar yapmalı, servet ve refah yaygınlaşmalıdır.

Hz. Muhammed (a.s.), kadınları

(Devamı 15 nci sayfamızda)

(1) Sebe' Sûresi; 28
(2) Enbiya Sûresi; 107

Yakın tarihimizde **Meçhûl kahramanlar**

Trabzon Meb'usu Şehid-i Muazzez

ALİ ŞÜKRÜ BEY



«Müddei tarih ve vatandır!..»

Ali Şükrü Bey

Kadir Mısıroğlu

5

Ali Şükrü Bey'den ancak «belki de» tarafsız gözükmek maksadıyla bahsetmek mecburiyetinde kalanlar, ne yazık ki, «pek az istisnasıyla» O'nun mâruz kaldığı siyâsi cinâyeti hem mâhiyeti ve hem de fâilleri itibariyle değiştirmişlerdir. Fakat bunların dost-düşman hepsinin de müşterek olan tarafı merhumun temiz karakteri, vatansever ve cesur şahsiyyetini açıkça ifâde etmeleridir. Bunlardan bir kaç misal verelim.

Birinci devre meb'uslarından Zamir Bey (sonradan Damar Arıkoğlu) Ali Şükrü Bey'in fiziki ve mânevî portresini şöyle çizmektedir:

«Trabzon Meb'usu Ali Şükrü Bey İstanbul Meb'usan Meclisi'ne 36 yaşında iştirak etmişti. Kendisi bahriye kurmay binbaşılığından müstâfi', iyi ingilizce bilir, etine dolgun, uzunca boylu, gözleri miyop, kalın camlı gözlük kullanır, çenesi biraz kısa, hafif elmacık kemikli, sert bakışlı, ifâdesi düzgün, iyi konuşan, sözünü dinleten, kendi bildiğinden şaşmayan bir hatipti. Sosyal durumuna gelince, muhâfazakâr, hem de fazla muhafazakâr hattâ mutaassıptı. Cemiyet hayatımızda değişikliğe mütehammil olmayıp kadınlarımızın cemiyet içinde vazife almalarına asla taraftar değildi. Bu hususta ileri fikirli olan Hamdullah Suphi (Antalya) nın fikirlerini dâima tenkid ve muâheze ederdi. Hocalar ve muhafazakâr meb'uslar üzerinde tesiri büyüktü. Nefsine itimadı vardı, iyi düşündüğüne inanmıştı. Mecliste Men-i Müskirat Kanunu bu zâtın teklifiyle kabul edilmiştir. Hükümeti tenkid etmekte dâima ön safta gelir, kanaatlerini çekinmeden söylerdi. Taymis Gazetesi'nden tercümeler yapar, bize taallûk edenleri kürsüden anlatırdı. Hükümet lehinde konuşanları dalkavuklukla ittiham eder, ikinci defa meb'us seçilememek korkusundan, böyle hareket etmekte olanlara ağır hücumlar yapardı.

tiklerini sohbet arasında açıkça söylerdi. Çok gururu vardı. Ömür boyunca Trabzon'dan meb'us seçileceğini, dâima meb'us olarak Meclis'te bulunacağını da söylerdi.» [9]

İnkılâbcı kalemşörlerin çoğu, resmi görüşün dümen suyunda gitmenin sağladığı ten rahatını, hakikat sevgisine tercih etmiş olan kimselerdir. Bunlardan biri de Feridun Kandemir'dir. Sırf İnönü'ye muhalefetinden dolayı çoğu kere, bizden sanılan Feridun Kandemir! Yakın tarih mevzularını, hiç birinin derinliğine inmeden ve gerçeklere sâdık kalmadan ele alan ve bu meşgaleyi bir nevi geçim vasıtası haline getiren bu zatın «Siyasi Cinâyetler» isimli eserciğinde en fazla Ali Şükrü Bey'e yer verilmiştir. Fakat, vaktiyle Yenigün Mecmuasında, Enver Paşa'yı M. Kemal adına tâkibe memûr bir casus olduğunu ifadeden bile içtinâb etmeyen bu zat daha ziyâde meclis zabıtlarını aktarmış olmakla beraber, şâyet kendisine inanılabilir ise, Recep Peker'in Ali Şükrü Bey hakkında şöyle dediğini naklетmektedir:

«— Çok temiz, mert ve vatanperver bir arkadaş... Yalnız sinirli... coştumu kabına sığmıyor... Tuhaf değil mi, Paşa da bu hâlini beğeniyor, içinden gelen pervâsızca bağırışı, samimiyeti... Kaç defa, ağzından işittim: «Herkes Şükrü Bey gibi düşüncelerini, fikirlerini böyle pervâsızca söylese, kimseden şüphe edilemezdi...» dediğini. Hakikaten öyle amma, gel de sen bunu kafasızlara anlat!.. Herifler evet efendimciliğe alışmışlar. Herkesin de öyle olmasını istiyorlar. Olmadı mı, vay, hâin vay, küfürü hazır... Geçenlerde bana bile yaptılar... Albümler için dörder fotoğraflarını istemiştim. Getirmediler. Israr edince, abuk sabuk cevaplar vererek münakaşaya vardılar ve bu arada Paşa'nın emri var mı? dediler. Paşa'nın bu işlerle alâkası olmadığını söylediğim zaman da, bir anda, mes'ele yapmak istediler. Paşa'yı bana karşı müdafaaya kalktılar... Düşün bir kerre, bana karşı Paşa'nın müdâfii kesilişlerini?.. O Paşa ki, bunların yüzünü bile görmek istemez.. Kendileri de bunu bilmez değiller... Fakat işlerine böyle geliyor, Paşa'nın adamı gibi görünüp fırıldaklar çevirmek hevesindedirler. Hakikaten illallah bu mahlûklardan...» [9] demekte ve ilâve etmektedir:

«Recep Bey gittikten sonra merak ettim, Ali Şükrü Bey'in bırakmış olduğu müsveddeleri aldım. Dokunulmasından endişe ettiği beyanatına göz gezdirdim. Bu, hakikaten şiddetli bir tartışma idi. Ali Şükrü Bey. yine, pervasızca, alabildiğine konuşmuş, sağa sola çatmış, şiddetli tenkidlerde bulunmuştu. Esasen, Ali Şükrü Bey, henüz muhalefet diye bir şeyi bulunmayan Mecliste, hemen hemen tek başına muhalefet bayrağını açmış görünüyordu...» (10)

Ali Şükrü merhûmun şehâdeti esnasında Başvekillik makamında bulunan Rauf (Orbay) Bey'in yine Kandemir tarafından kaleme alınan hâtıratında (11) da bu hadiseye oldukça yer verilmiş olmakla beraber işin gerçeği ifâde edilmemiş bulunmaktadır, ki burada yer verilen görüşlere ileride temâs edilecektir. Ancak, bu hâtıratın, Ali Şükrü Bey'in müsellem olan şahsiyyet ve cesâre-

حباب

من عمان القرآن الحكيم

لسعيد النورسي



آنقره : « على شكرى » مطبعه سى

١٣٤١ - ١٣٢٩

Ali Şükrü Bey merhum'un Ankara'da kurduğu «AliŞükrü» Matbaasında basılan kitaplardan birinin kapağı. Saidi Nursi merhum'un yazdığı «Hübbab» isimli, eser merhumun M. Kemal Paşa ile münakaşa etmesine sebep olan mebusların namaz kılmaları hakkındaki meşhur beyannamesi de bunun içindedir.

ti hakkında bir hükme yer vermemiş bulunması câlib-i dikkattir. Çünkü Rauf Bey, daha ziyâde Ali Şükrü Bey'in liderliğini yaptığı ikinci grupun adamı sanılmaktaydı.

Kuva-yi Millîye devrini tahlilî bir sûrette yazmış bulunan Samet Ağaoğlu da eserinin sonunda o devrin şahsiyetleri hakkındaki kıymet hükümlerini hülâsa ederken, merhum Ali Şükrü Bey için şu görüşlere yer vermiştir:

«Birinci Büyük Millet Meclisi'nin tarihinde oynadığı rolden çok, âkibeti ile kendisine unutulmaz bir yer ayrılacak bir yüz var. Bu, Trabzon Milletvekili Ali Şükrü Bey'dir.

Bir deniz subayı olan Ali Şükrü, Millî Mücadelenin samimî insanlarından birisidir. Samimî diyorum, çünkü sonuna kadar saltanatçı ve hilâfetçi olduğunu gizlemedi. Bunun içindir ki; Saltanat ve Hilâfet'in yerine devletin başına başka bir makamın ve şahsın yerleşmesine her zaman karşı durdu.

Ali Şükrü, aynı zamanda gerçekten kuvvetli bir tenkidçi olarak gözükmektedir. Gensoru konusu yaptığı bütün mes'elelerde ilgili bakanları ağır şekilde hırpalamaya muvaffak olmuş ve hemen her zaman tenkidlerini müsbet bir sonuç ile bitirmiştir. Birinci Büyük Millet Meclisi'nde bakanların, gensoru ve sorularından en çok çekindikleri meb'uslardan biri de Ali Şükrü oldu.

«Topal Osman Ağa tarafından, sebebi hâlâ meçhul kalmış öldürülmesi, Ali Şükrü'yü İkinci grupun bir şehidi haline getirdi..» (12)

Aynı yazar bilâhare kahramanlarının âkıbetlerini sıralarken de:

«Trabzon meb'usu Ali Şükrü, Atatürk'ün, daha Birinci Büyük Millet Meclisinin açıldığı ilk günlerde yaptığı konuşmalarındaki sözler arasından devletin gelecekteki şeklini sezerek: «Fakat bu Cumhuriyettir» diye bağıran, Zaferden sonra Mudanya Mütarekesini tenkit ettiği sırada Atatürk'ün, yakasından tutarak sarsması üzerine «Ne yapayım, ne yapayım ki; karşımda bir kahraman var» diyerek geri çekilen bu koyu Saltanatçı, Hilâfetçi, cesur askerin boynuna, Topal Osman'ın meşhur kemendi bir yılan gibi dolandı!» (13) demektedir.

---

8 — Damar Arıkoğlu — Hatıralarım İstanbul 1961, sh. 316-17

9 — Feridun Kandemir — Siyasî Cinâyetler — İstanbul 1955 sh. 6.

10 — a.y.

11 — Bkz: Feridun Kandemir — Hatıraları ve söyleyemedikleriyle Rauf Orbay — İstanbul 1965, sh. 106 ve müt.

12 — Samed Ağaoğlu — Kuva-yı Milliye Ruhu — İstanbul 1964, sh. 221

13 — Samed Ağaoğlu — a.g.e. sh. 233.

TÜRKÇESİ Ahmed SELÂMÎ

Şerîatımızda şarabın her türlüsü haram...

İNTİHÂB (seçim) yaklaştıkça nefislerdeki harâret de artıyor. İntihâb oyununun kâideleri, Allah irâdesine müntehî olmayıp demokrasiye (yunanca halk şarabına) açıldığından, nefisler, her geçen gün küfelik olacakları o vakt-i muayyene doğru ilerlemede... Krasi yani şarap, kadehlere uzanan dudaklarla yudumlanmıya başlandı bile... Demos yani halk, krasisini yani şarabını, intihab günü, kadehinden son yudum olarak içmiş olacak... Ve 981 sene-i milâdîsine kadar da, tam 4 sene, mest olan, sarhoş olan, yerinden sendeliyerek kalkan, tutunarak yürüyen, kelimeleri ezerek ve örseliyerek konuşan, iki büklüm göz kapaklarıyla bakan, altından üstünden kaçıran bir kalabalık...

Bu bir vâkıadır. Bu, şu memleketin siyâsî, iktisâdî, ictîmâî, hukûkî, «ilkesel», «ülküsel» ve tilkisel vaz'iyyetine bakılınca, ama insafla bakılınca, apaçık görülen manzaradır.

● *Türkiye denilen vücûda 4 senelik periyotlarla verilen demo-krasi (halk şarabı) nı, ve o vücûdun bütün deverân sistemine bağlı âsab, hazım, tenâsül, bevliye, cildiye vs. şûbelerine nakledilen alkolü lütfen düşününüz! Satırlarımızdan pek birşey anlaşılmıyor mu? Yooo, hiç de öyle değil, âsab şûbesi demişsek, gözlerimizle maarife ve onun üniversitelerine, orta tedrîsiyle alt ve üst tahsîl kademelerine şöyle bir bakıvermek kâfî değil mi? Buna siz, isterseniz beyin takımlarını, mütefekkirlerini, muharrirlerini, müelliflerini, matbuâtını ve bâbıâdîsini de katabilirsiniz.*

Âsab şûbesi denilince ne kastetdiğimiz anlaşıldı. Böyle olunca, Türkiye denilen vücûdun hazım, tenâsül, cildiye ve sâir sistemleri üzerinde de durmaya lüzum yokdur. Sanırım.

Türkiyenin deverân sisteminde dolaştırılan nedir, iyi bilelim. 4 senelik periyotlarla içirilen krasinin, şarab olduğunu iyi bilmezsek, her 4 sene sonra bu şarabın yıllanmışını, eskimişini içeceğiz demekdir!. İçtikçe de, vücûd alışır; alıştıkça da bir gün netîce mi? Alkoliklikdir efendim...

Ve nihâyet alkol koması...

● *Dostlar, Allahaşkına darılmayın, gelin şu halk şarabından içmiyelim. Bazı dudakları, demo - krasi kadehlerinden yudumlayış içinde görüyoruz. Evet, esefle kaydetmeliyiz ki, bazı mü'min, mütedeyyin, hatta ömrü mukaddes bir da'vânın çilesini çekmiş nice kıymetleri bile,* «canım işte bir - iki yudum!» *dercesine bir umursamazlık içinde buluyoruz. Bu işler zâten* «bir - iki yudumcukla» *başlar. Bütün vücûdunu elden çıkarmak istemiyen bir kadının, küçük parmağını teslîm etmemesi kâidesi ne ise,* «bir - iki yudumcukla» *mes'elesi de odur. Son durak alkol koması ise, ilk durak* «bir - iki yudumcuk» *durağıdır...*

«Bir - iki yudumcuklara» *nasıl şâhid oluyoruz? Gıybetin, en ince zekâlar elinde meclislerde kaynatılışı başladı!. Hatta iftirâlaşmaların en sinsi ve karanlık olanları kulaklarımızda kızgın bir şiş sanki... Çelmeleşmelere ne diyeceğiz? Liste başı salgınına kurban edilmiyen sanki hiçbir şeyimiz kalmıyacak!.*

Korkuyorum, her geçen gün, «bir - iki yudumcuğu!» *da mumla arar olacağız!*

Demo - krasi, sinir sistemimizde her geçen gün daha müessir olmada... Yan bakışmalar ve iğne atsan yere düşmiyecek kadar kalabalık lâflar... Yan bakışma bir kere araya girdi mi, pis nefislerimiz elinde yıllarca uzayıp gidiyor...

● *Bunun sonu nereye varır?.. Parçalanıp bölünüyoruz. Müslümanların kurtuluşu biribirlerini sevebilmekte değil mi?.. Sevgi olmadan bağlılık, bağlılık olmadan da bütün ortaya çıkar mı?.. Bütünleşmeden de hâkimiyyet, evet HAK HÂKİMİYYETİ nasıl vücûd bulacak?*

Ahlâklı ve dürüst olmadan, vallâhi biribirimizi sevemeyiz. Kâinâtın Fahri Aleyhisselâmmı, «biribirinizi sevmedikçe mü'min olamazsınız» *buyurmuyor mu?*

Gelin şu şarapdan içmiyelim. Bu şarap, içilip mideye girince şişede durduğu gibi durmaz. İçmek için gırtlağımıza sarılan da yok. Şer'î zarûret hani, o da yok...

Bugün için zarûret, belki sâdece, demo - krasi denilen halk şarabını içiyor *görünmeye olabilir. Evet dostlar, Allahaşkına iyi anlaşalım, içmeye değil, içiyor görünmeye... Bu ise zor değil, belki çok kolay. Kaldırırız kadehleri herkes gibi ağzımıza, şefokratiği, demokratiği, beygiristi, sosyalisti bilmem nesi aptal aptal yudumlarken, biz de ayaklarımızın arasına damla damla döküveririz!. Ve karşımızdakiler er - geç küfelik olunca, bize de onları derdest etmek düşecekdir! Ama tek şart, şarabı yudumlamayıp, aklı muhafaza edebilmek... Aklı muhâfaza eden mutlaka biribirini sever. Bütünlük için bunun vazgeçilmezliğine inanır. Yan bakışmayı ayak altına almak zorundayız...*

• FİLDİŞİ KULEDEN

Cemil Meriç

Bir neslin intiharı yahut Anarşi değil, Anomi

2

Anarşi'ye, felsefî bir mefhum olarak, vatandaşlık hakkı tanıyan ilk türkçe lügât «Kamus-ı Felsefe» (1914). Rıza Tevfik bu uzunca bendi (S. 227 - 233) şöyle bir hükümle hülasa eder: «Bugün bütün filozoflarla beraber efkâr-ı münevvere eshabınca şüphe kalmamıştır ki, anarşi, sırf bir düstur-ı itikat olarak düşünülürse, dalâlet (sapıklık)'dir. Eğer fiilî ve amelî olursa cinnetten mütevellit bir cinayet, cinayet-i siyâsiyedir.»

Sevimli «feylozof»umuz ne Proudhon'u anlıyabilirdi, ne Bakunin'i; anarşizmle anarşiyi birbirine karıştırması mukadderdi. Fevzâviyun hakkındaki makalesi Avrupanın müesses nizamını ayakda tutmaya çalışan batılı üstadlarından iktibas edilmiş bir gölge - fikirler sergisidir. Bununla beraber, fevzaviyun mezheb-i içtimaisi uzun zaman Bedi' Nuri ile Rıza Tevfik'in serseri tecessüsünden başka bir meraklı bulamaz. Fevzâ kelimesi, ne Selâhinin lügatına kabul edilir, ne Şemseddin Sami'nin, ne Redhouse'un. 1928 lerden sonra Hüseyin Kâzım Kadri'nin Büyük Türk Lûgatı'nda tekrar boy gösterir: «Fevza: arapça isim. Her ferdin her nevi vesayet-i hükümetten âzade olarak başlı başına tekâmülüne tarafdar olan meslek-i siyasî ve içtimaî; hükümetsizlik, anarşi. Cemiyet-i beşeriyenin ancak bu tarzda hukuk-u tabiiyesini inkişaf ettirebileceğine ihtimal veren mezheb-i ihtilâliyûn.»

Anarşizm otuz yıl sonra felsefî muhtevasından büsbütün tecrit edilerek TDK'nın Sözlüğünde karşımıza çıkar: «Anarşizm, anarşistlerin mesleği». «Anarşist: başsızlık taraflısı». (2. Baskı, 1955)

Ondokuzuncu asır sona yaklaşırken bir avuç tedhişci Avrupa'ya kâbuslu günler yaşatıyordu. Anarşinin tırpanı taçlı başları olgun meyvalar gibi koparıyor, anarşist fikirler politikadan edebiyata sıçrıyordu. İçtimaî bir tehlike olmuştu anarşi. En selâhiyetli hukukçular bu kanlı isyan hamlelerini önlemek için alınması gereken tedbirleri hararetle araştırıyorlardı. Tanınmış ceza hukukçusu R. Garraud'nun «Anarşi ve Tenkili» (L'Anarchie et la Répression, 1895) unvanlı eseri hem geniş bir bilginin, hem de bu ciddi endişenin mahsulüdür.

Garraud'ya göre, çağdaş cemiyetleri tehdit eden iki hastalık var: sosyalizm ile anarşizm. Bunlar, «içtimaî mukavele»nin eseri olan büyük ihtilâl itizalinin (herezi) iki çıbanı. Gerçi sosyalistlerle anarşistler, gerek propaganda tarzları gerek davranışları bakımından oldukça farklıdırlar. Hatta birbirine zıt oldukları da söylenebilir. Ama bunlar iki düşman kardeş. Her ikisi için de toplum, kalabalığın iradesine boyun eğer; dayandığı hiçbir sabit prensip yoktur. Anarşistlere göre, kardeşlik ve adalet rüyaları, yalnız «tabiat hali»nde gerçekleşebilir. Rousseau için, tabiata dönüş bir hareket noktasıydı, anarşistler için toplumların varacağı tek hedef. Bugünün anarşizmi, «sosyalist bir anarşizm»dir: hür toplulukların ortak mülkiyeti peşindedir.

Bu düşünceler yeni değil, hukukçuya göre.. Tarihin bütün çağlarında kâh gizli, kâh açık olarak sahneye çıkmışlardır. Beşerî çılgınlığın nesilden nesle aktarılan mirası. Ama içtimaî düzenin temellerine karşı girişilen kavga, hiçbir zaman bu kadar cihanşümul, bu kadar tehlikeli olmamıştır. Evet, demokraside bütün inançlar tartışılabilmeli, ama inanç olarak. Herhangi bir davayı müdafaa eden felsefî bir mesuliyet altına girer, cezaî bir mesuliyet altına değil. Düşmanlarımızın kanaatleri de hayalleri de hürmete şayandır. Hakikat hiçbir zümrenin inhisarında değildir ve hiç kimse düşüncelerini zorla kabul ettiremez. «Bugün herkes ateizmi de, komünizmi de, kollektivizmi de, anarşizmi de, beynelmilelciliği de rahatça savunabilmeli. Bu görüşler belki abes, muhakkak ki tehlikeli; ama düşünce olarak meşru.. Düşüncenin hakları, içtimaî varlığın korunmasından önce gelir, çünkü fikirler arasındaki çatışma ve çarpışma ilerlemenin vazgeçilmez şartıdır. Toplumlar birbiri ardından ilmî, siyasî, ve dinî nasları cezaî müeyyidelerle korumaktan vazgeçmişlerdir. Kanun itizal (hérésie) diye bir suç tanımıyor artık; siyasî ve içtimaî nasları cezalandırabilir mi? Yumrukla karşı konamaz düşünceye; itizal yasaları hortlatılamaz. Sosyalistlerle anarşistleri istediğiniz kadar cezalandırın, sosyalizmle anarşizmi yok edemezsiniz. Tarih, düşünceye karşı girişilen başarısız savaşlarla dolu. 19. asrın sonunda aynı tecrübeleri tekrara kalkışmak ne kazandırır?»

Yazar abeslerden kurtulmak için hakikatin, mantığın ve akl-ı selimin kuvvetine güvenmektedir. «Ama, dokunulmaz saydığım bu doktrinlerin yanında eylemler de var: önlenmesi, bastırılması gereken yalnız onlar» diyor. Toplumu ateş ve kanla günahlarından kurtarmak isteyen bu aşırı hayalperestlere karşı toplumun kendi kendini koruması meşru değil mi?

Sosyalistler kitle hareketlerinden yanadırlar. Kanunlar ihtilâlleri önlemek için tedbirler almıştır. Anarşistlerin metodu başka: ferdî tethiş. «Anarşist eylemin başlıca amacı çağdaş medeniyetin iki temeline, yani ferdî mülkiyetle insan hayatına kastetmek.»

Sosyalizmlerin zaferine inanmak, aklın ve sağduyunun hezimetine inanmaktır. Ama hükûmetler ellerini kollarını bağlayıp felâketlerin kopmasını bekleyemezler. Hepimiz bu barbar istilâsına karşı tetikte olmak zorundayız. Öyle inanıyoruz ki mevcut kanunlarla sosyalizm tehlikesini önlemek kabildir. Yeter ki onları lâyıkiyle kullanabilelim. Anarşistlere karşı aynı yumuşaklığı gösteremeyiz. Anarşist, milletlerarası bir suçludur, korsan gibi. Ve bütün medenî milletler tarafından takip edilmelidir.

(Devam edecek)

ortadoğu/dan

SAİD ŞAMİL

YAHUDİ DÂVÂSI ve FİLİSTİN

«Daha önce Avrupa'ya yaptığımız ziyaretlerde Arap olduğumuzu çekine çekine söylerdik. Bu defa Filistin mücâhidlerinin gösterdikleri kahramanlıklar sayesinde Araplığımızdan gurur duymaya başladık. Onların tahakkuk ettirdikleri zafer destanları Batı afâkını sarmaktadır. Bu yüzden Avrupalılardan saygı ve takdir görmekteyiz.»

Yine bu sıralrada Çekoslovakya'daki Alman dostlarına tevcih ettiği bir hitabda Hitler, aynen şunları söylüyordu:

«Ey Südetli Almanlar! Filistin Araplarını kendinize örnek alınız. Bakınız onlar dünyanın en büyük imparatorluğu olan İngiltere'ye ve dünya Yahudilik teşkilâtına karşı hiçbir taraftan dostluk görmedikleri halde nasıl hârikalar ibda' ederek savaşıyorlar.»

Bunların en mânidarı Filistin harekâtını idare eden General Mitland Vilsonun yazdıklarıdır:

«Dağlarda barınan 500 Filistinli muhârib, gerillâ usulü savaş verirken bizim tam müsellâh 15000 kişilik Britanya Fırkası'nı mezgûl ediyorlardı. Üstelik o, 500 gerillâya biz birşey yapamıyorduk.»

İşte böyle Filistin hesabına dört başı mâmur bir fırsat İngilizlerle olan dostluk bağları haleldar olmasın diye Arap hükümdarlarıyla bazı ümeranın insafına terkedilmiş oldu. Savaş resmen durdurulmuştu. Fakat, herkes silâhını muhafaza ediyordu. İngiltere Kraliyetini temsil edecek heyetin seçimiyle meşgûl oladursun, ortaya yeni bir tez atıldı. Araplarla Yahudilerden müteşekkil müstakil bir Filistin Kraliyeti kurmak. Bu işe herkesden fazla Ürdün Emiri Şerif Abdullah Bin El Hüseyin tâlipti. Baş namzed Hânedan-ı Âl-i Osman'dan Şehzâde Mahmud Şevket Efendi idi. O sıralarda Kahire'de ikâmet eden bu genç şehzade, hârice çıkan Hanedan azâsı arasında en zekisi ve en hareketlisi idi. Bu teklife de bu kere Büyük Müftü rıza göstermedi

Halbuki gayrı tabii bir sûrette parçalanma neticesi siyasî tenâkuzlara mâruz kalan Arap Âlemi aslolan istikrarına kavuşuncaya kadar Filistin'i istilâdan kurtarmak için, İngilizleri uzaklaştıracak ve mevcud etnik muvâzeneyi koruyacak böyle bir teklifi reddetmemek lâzımdı. Kim ne derse desin o sıralarda Avrupa'da inkişaf etmekte olan nazizmden Yahudilerin endişeli olmamaları ihtimali yoktu. Yine bu arada Filistinlilerin gösterdikleri savaş kaabiliyeti muhakkak ki, onları derin derin düşündürdü. Bunun için ilk def'a gerçeği kabullenmeye rıza gösteriyorlardı. Bence bu teklif bir İngiliz-Yahudi düşüncesi mahsulüydü. Nitekim, reddi müteakib Kraliyet Heyetinin aynı teklifi hem daha kötü ve hem de daha kaba bir şekilde sahneye koydukları görüldü.

Kraliyet Heyeti 1936 yılının Kasım ayı başlarında Filistin'e gelmişti. Umûmî efkârı iki ay oyaladıktan sonra döndü. Biraz gecikerek de olsa raporunu neşretti. Rapor, felsefesi itibariyle Arapları tutmakta ve kendilerini iddialarında haklı bulmakta idi. Bütün bu iyi durumlardan sonra, Hey'et geçmişlere rahmet okutacak bir teklif yaptı.

Hülâsa olarak rapor şöyleydi:

1 — Heyecanın esas sebebi, Arapların millî istiklâl arzusudur. Mevcud düşmanlıklara endişelere, emsaline rastlanmayan bir şekilde sivrilip gelişen millî bir Yahudi hareketinin vücudu da âmil olmaktadır. Bu düşmanlık Filistinde kuvvetlenirken bütün Arap âlemine de sirâyet ettiği görülür. Kahire'de ve Bağdad'da yapılan fırtınalı gösteriler bunun canlı bir delilidir.

2 — 1920, 1921, 1929 ve 1933 yıllarındaki kargaşalıklara sâik olan, yine bu iki âmildir.

3 — Bu saydıklarımıza daha başka müessirler de ilâve edebiliriz. Biri yahudi muhâceretinin Arabistan'ı istilâ edercesine kuvvetli bir akın halini alması, diğeri de bu iki varlığa istek ve şikâyetlerini eşitlikle arz etmelerine ve müdâfalarını yapmalarına şimdiye kadar imkân verilmemiş olmasıdır.

4 — Durmadan artan bu kin ve düşmanlık beynelmilel judaizm (yahudilik) ile Araplar arasında açık bir savaşa müncer olabilir. (Devamı var)

az/öz

«DÖNME» NEDİR?

«Dönme» tâbiri, Türkçemizde müdhasıran, güya müslüman olduğunu iddia eden yahudileri ifade maksadıyla kullanılmaktadır. Bu tâbirin çıkışı 1650 senelerinde kendisinin beklenen «Mesih» olduğunu söyleyerek etrafına bazı yahudileri toplayan Sabatay Sevi hareketi ile başlar. Sabatay Sevi, mesihlik iddiasıyla şurada burada propaganda yapınca yakalanır ve İstanbul'da zindana atılır. Zoru gören Sabatay Sevi, müridleri ile birlikte müslüman olduğunu söyler. Böylece sahte mesih ve taraftarları cübbe ve sarık altına girerler. Milletimiz ise bu riyakâr hareketin mensublarına «Dönme» adını takar.

Sözde müslüman olarak «Mehmed Aziz» adını alan Sabatay Sevi adlı yahudi affolunur. Ancak, dinsî faaliyetleri devam ettiği için sürülürler. Sabatay Sevi öldükten sonra (1675) teşkil ettiği yahudi cemaat bazı fırkalara ayrılır.

(Fazla tafsilât için bak: Sabatay Sevi ve dönmeler, Sebil gazetesi, 1/1 cild, 12, 13, 14, 15... sayılar)

- Kendilerine milliyetçi sıfatı takan bir kısım fikrî ve ahlâkî şuur nasibsizi kimseler tarafından son zamanlarda İslâmcı Gençliğe tevcih edilen saldırılar devam ediyor. Bu meyanda Yalvaç MTTB Teşkilâtı reisi Turan Kış da bu gözü dönmüşler tarafından saldırıya uğradı. MTTB'li gençler bu saldırı üzerine «kışkırtmalara meydan vermeyeceklerini» açıkladılar.
- 8. İslâm Konferansı 16-22 Mayıs tarihleri arasında Libya'da yapılacak. İstanbul'da geçtiğimiz sene toplanan 7. Konferans'da Türkiye bilindiği gibi «tam üye» olmuş idi. Diğer taraftan, Mart başında İstanbul'da yapılması beklenen Siret toplantısı da Mayıs ayına alındı. Toplantı yine İstanbul'da olacak. Toplantıya karşı «şeriatçılık» yaygarası ile sol basının açtığı kampanya ise yer yer devam ediyor.
- Beyşehir İmam Hatib Lisesi 28 Şubat günü yapılan bir merasimle hizmete girdi. Kur'an'ı Kerim okunarak yapılan merasimde Beyşehir Müftüsü, mekteb müdürü ve mektebi yaptırma derneği reisleri birer veciz konuşma yaptılar.

دخیلک یا رسول الله

Şu mübârek Velâdet sene-i devriyesinde, milletçe ilk biatlerdeki kadar heyecan ve samimiyetle «DAHİLEK YÂ RESULULLAH!..» diyebilmek ümid ve temennisiyle bütün müslümanların, okuyucularımızın Mübârek Mevlid Kandillerini tebrik eder, Cenab-ı Hakk'dan bu mes'ud günün Âlem-i İslâm ve memleketimiz için ciddi bir uyanış ve dirilişe vesile olmasını niyaz ederiz.

Sebil

6 Mart'ta saat 13'de Ankara Tandoğan meydanında buluşalım

MİTİNG VAR

Müslümanlar Dayanışma Haftası: 1-6 Mart

Fahri Kâinat Peygamber Efendimiz (SAV) Hazretleri'nin dünyayı nurlandırmalarının sene-i devriyesine tesadüf eden 28 Şubat ilâ 6 Mart tarihleri arası Akıncılar tarafından «MÜSLÜMANLAR DAYANIŞMA HAFTASI» olarak ilân edildi ve bu münasebetle bir miting ve yürüyüş yapılacağı açıklandı.

«Müslümanlar Dayanışma Haftası» için hazırlıklarını tamamlayan Akıncılar, 28 Şubat günü bir basın toplantısı ile haftayı başlattı. Teşkilât aynı gün bir kitap sergisinin de açılışını yaptı. Daha sonra Doç. Dr. Mehmet Hatipoğlu'nun «İslâm'ın Doğuşu» mevzulu konferansına binlerce müslüman genç iştirak etti. 1 Mart günü ise Maltepe Camii'nde Mevlûd okutuldu. 2 Mart'ta Ergun Göze, 3 Mart'ta da arkadaşımız Dr. Mustafa Bilge «İslâm Ülkelerinde sosyo kültürel akımlar» mevzulu konferansları verdiler. 4 Mart'ta Doç. Dr. Ziya Kavakçı'nın «İslâm Fıkhı» mevzulu konferansı takibedildi.

5 Mart'ta İslâm Ortak Pazarı mevzuunun ele alındığı Hafta programında Ali Rıza Demircan da «Tek Önder, Peygamber» serlevhalı bir konuşma yaptı.

«Müslümanlar Dayanışma Haftası» 6 Mart'ta Ankara Tandoğan Meydanında tertiplenen miting ve yürüyüş ile son bulacak. Saat 13'de başlayacak olan yürüyüşe yurdun her köşesinden Akıncıların iştirak edecekleri gelen haberler arasında.



● Tahir Büyükörükçü Nevşehir'de konuşurken... (Foto bil...

Tahir Hoca'nın konferansları

Seyfi Vural bil...or,

Memleketimizin tanınmış simalarından Konya eski Müftüsü Tahir Büyükörükçü gençliğimizi ve müslümanları irşad yolunda büyük gayretler sarfetmekte. Büyükörükçü değişik İslâmcı kuruluşların davetlerine icabet ederek konferanslar veriyor. Mah... kalabalıkların takibettiği konferansların son derece faydalı olduğu da halkın coşkun ... betinden anlaşılıyor. Nitekim, Tahir Hoca'nın Nevşehir Mefkûreci Öğretmenler D...ği'nin davetlisi olarak şehrimizde verdiği konuşmanın da akisleri büyük oldu. Hoca'... konuşmasını konferans mahallinden camilere çekilen hoparlör hatları vasıtasıyla bin... aşkın Nevşehirli takibetmek imkânını buldu. «İnsan ve İslâm» mevzulu konferans ... birden başka Kayseri ve kazalarında da tekrar edildi.

Ateş: «Ermeni dönmesi değilim. Babam Ermenilere karşı çarpıştı»

«YALAN MÜNÂFIKLIK ALÂMETİDİR»



● Diyanet İşleri Reisi Doç. Dr. Ateş

Diyanet İşleri Teşkilâtı Reisi, menfaatleri haleldar olanların açtığı kampanya'ya cevâp verdi:

Yılmayacağım

Diyanet İşleri Teşkilâtı Reisi Doçent Doktor Süleyman Ateş, Sebil'e verdiği beyanatta kendisinin «ermeni dönmesi» olduğu yolundaki iddialara cevap verdi ve «Ben Müslüman Türk'üm. Canım İslâm'a fedadır» dedi. Ateş, beyanatında köklü bir aileden gelme olduğuna işaretle ermenilik iftirasını da reddederek «Babam, ve büyük dedem ermenilere kurşun yağdırmış insanlardır» dedi. Reis, bu iftiraların «menfaatleri haleldar olan bir çevre tarafından yapıldığını» da sözlerine ilâve etti.

İftiraların yapıldığı aynı gün kendisini makamında ziyaret ettiğimiz Reis Süleyman Ateş, aynen şunları söyledi:

«İhtida, diyoruz biz. Yahud hidayete erme... Bu bir gayrı müslim'in, İslâm'ı kabul etmesi, müslüman olması, İslâm'a dönmesi demektir. Milletimiz 'dönme' tabirini ise daha ziyade ihtida etmiş görünen ancak münafıklığı devam eden yahudiler için tezyif ve hakaret mânâsında kullanmıştır.

Bana karşı bu hakareti, iftirayı kullanma hadisesine gelince: Bir kere ben, beş yaşında Kur'an'ı Kerim'e başlamış bir insanım. Sekiz yaşında hıfza başladım, on yaşında ise hâfız oldum. Daha o zaman mükellef değildim ki, döneyim. Rahmetli babam, beni hocaya götürdü 'Hoca', dedi, 'Eti senin kemiği benim! Oğlumu böyle yetiştirmelisin!' İşte ben hocamdan böyle yetiştim, okudum, ûlm-û diniyyeyi öğrendim. Yâni Kur'an ile yoğruldum. Tâ küçüklüğünden beri Kur'an ile yoğrulmuş bir insanım. Bu birincisi...

İkincisi: Babam, Allah rahmet eylesin, bu memlekete dokuz sene askerlik yapmıştır. Tam dokuz sene... Bilmem, ondokuz-onbeş yaşında başlamış askerliğe. Cihan Harbinde, Kafkas cephesinde küfre karşı dövüşmüş... Ermenilere kurşun yağdırmış bir insan!.. Dağlarda günlerce aylarca ağaç kökleri yiyerek, binbir mahrumiyete katlanarak canını dişine takarak savaşmış bir mehmedcik...

Büyük dedem, yani dedemin babasına ait hatıraları çocukluğumdan itibaren işittim. Menkıbe gibi anlatılırdı. Ermeniler doğuda isyan edip, milletimizi kat'letmeye başladıkları zaman, arkadaşlarıyla birlikte milleti, imanı için silâha sarılmış. Ermeni kıt'aline karşı kahramanca dövüşmüş. Hattâ o sırada iki ermeni eşkiyası yakalamışlar. Bu elini müslüman kanına boyamış iki ermeni şakisinin boynunu kimse vuramamış. Büyük dedem vurmuş.

İşte benim ailem böyle bir ailedir. Çarsancak'dan gelmişlerdir.

Muhterem validem sağ ve seksen kûsur yaşındadır, ehl-i Kur'an birisidir.

Binaenaleyh, ne benim ve ne de ailemin dönme olması bahis mevzu edilemez!

Yalandır!.. İftiradır!..

Şimdi, bana bu iftirayı savuranların bilmesi icâbeden bir hususa işaret edeceğim, bir müslüman Türk olarak. O da şu:

Velev öyle olsa, yani annem ihtida etmiş olsa yahud da dedem ihtida etmiş olsa bunda benim günahım yoktur! Ben yine dönme olmam... Çünkü, ben müslüman olarak doğdum.

Hattâ annemin veya dedemin de günahı olamaz. Çünkü, yanlış bir yoldan Hakk yoluna icabet ettiği için bence çok makbûl insandır. Allah indinde de çok makbûl insandır. Takdire şâyandır o... Bugün İngilizler, Amerikalılar, putperest zenci kavimlerinden müslüman olanlar var. Pekiy biz bunları kabûl etmeyecek miyiz yani?... Kafataslarına mı bakacağız?..

Demişler ki, «Şeyhülislâmlar'dan hiçbirisi dönme değildir.» Gayet tabii.. Ben de dönme değilim ki.

Bana bu iftirayı yapan adamlar kimler, onların soyları ne?... Ben bunları araştırmadım. Araştırmaya da lüzum görmem. Kim kendini Müslüman, kim kendini Türk kabûl ediyorsa, o insan Müslüman Türk'tür. Memleketine ve dinine hizmet ediyorsa o, öyledir.

25 tane eser yazdım. Bir insanın eserleri onun ruhunu taşır. Yâni sapık bir adam, mutlaka bir vesile ile sapıklığını eserlerinde ortaya koyar. Allah, o münafığı şaşırtır ve sapıklığını ifşâ ettirir. İşte eserlerim... Ve işte ben... Hayattayım. Varsa sapık tarafı çıksınlar söylesinler. Ahkâm-ı diniyye dahilinde buyursunlar söylesinler. Vursunlar yüzüme!..

Ben müslümanların hizmetinde, İslâm'ın hizmetinde bir insanım.

Cânım İslâm'a fedadır!..

Bu makama ise kendi arzum ve ihtirasımla gelmedim. Böyle bir ihtiras taşımadım. Lâyık gördüler, emaneti tevdi ettiler. İslâm'a müslümanlara hizmet için kabûl ettim. Onun için çalışıyorum.

Bu çeşit yalan ve iftiralarla yılıp gitmeyeceğim! Verilen emaneti yüzüstü bırakmayacağım.

Benim burada hizmete başlamamla menfaatleri haleldar olanların iftiraları ile yılıp gitmeyeceğim!..»

Diyanet İşleri Teşkilâtı Reisi Doktor Süleyman Ateş iftiracıların menfaatlerinin haleldar olması neticesi böyle çirkin desiselere başvurduklarını ifade ettikden sonra devamla şunları söyledi:

«Bunların kafa yapılarını aksettiren bir şirketleri vardı. Bizim neşriyatımızı usulsuz olarak satmayı üzerlerine almışlar. Vazifeye başlayınca bu kanunsuz muameleyi durdurduk. Malûmunuz Diyanet'in neşriyatı satıcılarına büyük meblâğlar kazandıracak vasıftadır. Tabii böylece bu büyük gelirden mahrum kaldılar. Çeşitli kanallardan müracaat ederek kanunsuz olarak elde ettikleri hakkı tekrar temine çalıştılar. Reddettim. Muvaffak olamadılar.

Ayrıca birtakım tayinler olmuş. Usulü dairesi dışında tayinler. Bunları yapanları işbaşından uzaklaştırdım ve haklarında kanuni takibat açtırdım. Kendi hesaplarına köşe başlarını tutmuş olanların uzaklaştırılması da bunların husumetini artırdı.

İşte bunun neticesi menfaatleri zedelenmiş olan çevreler bu türlü harekete başvurdular. Mesele bu kadar basit!»

Diğer taraftan Diyanet İşleri Teşkilâtı Reisi Doç. Dr. Süleyman Ateş hakkında çirkin iftira kampanyası açanlara mukabil, pek çok islâmcı teşekkül neşrettikleri beyannamelerle Ateş'i desteklediklerini ve Hoca'nın Diyanet içerisinde verdiği azimli mücadeleci çalışmayı tasvip ettiklerini açıkladı. Bu cümleden olmak üzere İlâhiyat Fakültesi Talebe Derneği Başkanı Aydın Aydın ve İmam Hatib Liseleri Mezunları Dernekleri Federasyonu Başkanı Hasan Gökler, gazatemize gönderdikleri ve müştereken imzaladıkları beyannamede «Muhterem milletimizin bu iftiraları sahiblerine iade edeceğine ve Elâzığlı İmam Efendi ismiyle meşhur Osman Bedreddin Efendi'nin müridi İbrahim Ateş Bey'in oğlu, Diyanet İşleri Reisi Muhterem Süleyman Ateş Hocamızın etrafında tek yürek ve tek yumruk olacağına inancımız tamdır.» dediler.

Hâdiselere bakış

Mustafa YAZGAN

Cephemizi bölücü taktikler

Anadolu'yu karış karış dolaşırken, milletimizle gönül gönüle dertleşirken, gençlerimizle mânâmızı ve dâvâmızı konuşurken müşahade ediyorum ki, «Türkiye, çok soylu ve köklü bir dirilişin başlangıcındadır.» Dostlar ve düşmanlar, bu fikir ve imân yüklü dirilişi en az bizim kadar âyan ve beyan müşâhade ediyorlar. Dostlar seviniyor, düşmanlar için için hüsrân'a uğruyorlar. Bu aziz vatan'a ve bu necip millete minnet ve şükrân duyguları ile bağlı, vatansever ve milliyetperver her insan, Anadolu'da ilâhî bir nefes'in sürüklediği ve yükselttiği bu dâvânın fikir, imân ve aksiyon plânında zaferlerinden ancak mesud ve bahtiyar olur. Bu mukaddes idealin düşmanlarını mutlaka, önce dışımızda, dış devletlerde aramalı ve sonra bu dış kuvvetlerin içimizde kadın, para ve şöhret oltasıyla yakaladığı kıskanç, irâdesiz, egoist, şahsiyetsiz ve satılmış uşaklarını dikkatle teşhis ve tesbit etmeliyiz. İçimizde bir şeytan gibi hissettirmeden dolaşan ve fitne mikrobunu bir yakıcı ateş gibi aşılayan bu sefil ve münâfık tiplerin oyunlarını bozmanın zamanı gelmiştir. İslâmcı cepheyi bölmek ve parçalamak niyetiyle ortaya çıkan bu fitneyi elbirliği, gönül birliği, dâvâ birliği ve mü'min ferâseti ile -biiznillâhi Teâlâ- yok edeceğiz.

Cephemizi bölücü oyunlardan biri, siyâsi plâtform'da (yeni bir parti kurmak), şeklinde ortaya çıkıyor. Kulaktan kulağa bir fısıltıdır gidiyor. «Yeni bir parti kurulmuş duydun mu?» «Filân muhterem zât'ın emriyle kurulmuş» «Ne dersiniz tutar mı?» «Seçimlere girerse ne kadar alır acaba?» gibisinden bir yığın yersiz, mânâsız, zamansız ve akılsızca telkin ve yorumlar...

Bütün müslümanların yüksek dikkatlerine şu hakikatları (bu vesile ile) sunmak isterim:

Biz bugün ulvi ve mukaddes bir dâvânın milletçe varlık ve yokluk mücâhedesi içinde isek, particilik oyunu oynamıyorsak, Anayasanın, kanunların bize tanıdığı hudutlar içinde tamamen dış mihraklı iç fitnelerle boğuşuyor, kanserleşmiş zihniyeterin yobazca ve devrimbazca oyunlarını boşa çıkarmağa ve milletimizi aydınlık, mes'ud ve müreffeh yarınlara eriştirmek istiyorsak, cephemizi bölmek ve parçalamak istidâdı gösteren bu kabil her hareketin karşısına geçeceğiz.

Bugünlerde bütün inananların MSP. ye omuz verip yükseltmesi ve mutlaka bu müşterek gâyede —particilik için değil, hak ve mücâdele zarûreti sebebiyle— birleşmeleri şarttır. Milletlerarası masonluğun ve Yahudiliğin Türkiye'de Kapitalist ve Sosyalist kanatlar kurarak «Yeniden imânlı ve büyük Türkiye ideali» ni yıkmağa teşebbüs ettiği ve kalemizde bir gedik açmak için toplarını MSP. burcuna teksif ettiği bir günde bize yaraşan, o burcun müdâfaası için hep birlikte oraya koşmaktır.

Cephemizi bölücü oyunlardan ikincisi, benim has mücahidler otağım Millî Türk Talebe Birliği üstüne oynanıyor. Birlik bünyesi üstünde şahsî kaprislerini tatmin etmek isteyen bazıları, yıllardan beri disiplin içinde yürüyüp gelen bu mukaddesatçı teşekkülümüzü yıpratmak istiyorlar. Bu hareket de muvaffakiyetsizliğe mahkûmdur. Zirâ bu yıpratma fitnesinin adamları da perde arkasındaki bazı telkin mihraklarından aldıkları güçle bu işi çevirmek istiyorlar. İşin hakikatı şudur:

MTTB. resmî hüviyeti ile hiçbir partinin emrinde değildir. MTTB. ye mensup gençler, bu resmî hüviyeti dâvâmızın kutsî ve zarûrî bir lâzimesi kabul edip titizlikle muhafaza etmelidirler. Düşmanlarımızın topa tuttuğu burcu korumak hissi, son derece tabiî ve zarûrî bir histir. Hususî temâyülleri, MTTB. nin resmî hüviyetine karıştırmamak ve aradaki ince perdeyi ferâsetle korumak bize çok şey kazandıracaktır. Bu hususa bu kadarcık bir işâret kâfidir.

Cephemizi bölücü oyunlardan üçüncüsü, MTTB ile Akıncılar'ı birbirine düşürme gayretleridir. Akıncılar'ın bir siyasî tercih içinde görünen edâlarını MTTB. ye zıdmış gibi istismar eden sefil oyunbazlara kanlarını donduracak şu hakikatı ihtâr ederiz ki: MTTB ve Akıncılar aynı mes'ud yuvanın iki erkek karındaşıdır. MTTB. ağabeydir. Akıncılar ise onun sevimli kardeşi. Dâvâ bir, imân bir, güç ve kuvvet birdir. Bu muazzez ve mukaddes birliği kimse bozamıyacaktır. Her gün adım adım, sabırla, sükûnetle, vekarla hedefe doğru yaklaştığımızı gören mikroplar ne yapacaklarını bilmiyorlar. Her fitne boş'tur artık. Bu dâvâ tuttu elhamdülillâh. Kervan yürüyor gönüldaşlarım!

• TESBİT

Sadık Özarslan

Evimizdeki yabancı

TRT. den bahsetmek istiyorum. Tabiî radyo ve televizyon âletinden değil; programlarından... Âlet olarak güzel, fakat kullanmak mühim. Sözümüz; âlete değil, kullanış durumuna ve manzarasınadır. Bunun için TRT; KERATA veznine dönüşmüştür. Proğramlara bakınca KERATA TRT. demekten kendimizi alamıyoruz. Sayın baylar; ne programlar böyle bunlar?

TRT. de tam bir keşmekeş var... Fikir keşmekeşi, dil keşmekeşi. Buna «kaos» da denir. Bilmiyoruz yanılıyor muyuz? Fakat manzara-ı umûmiyyeye bakınca başka ne söylenebilinir ki? Belli ki TRT bir sıkıntı içinde. Bunalıyor, bunaltıyor ve bizim gibi TRT den çokşey bekleyenler durmadan ağlıyor, ciğerlerini dağlıyor. Hep beraber aradığımızı bulamamanın üzüntüsünü ve hasretini çekiyoruz.

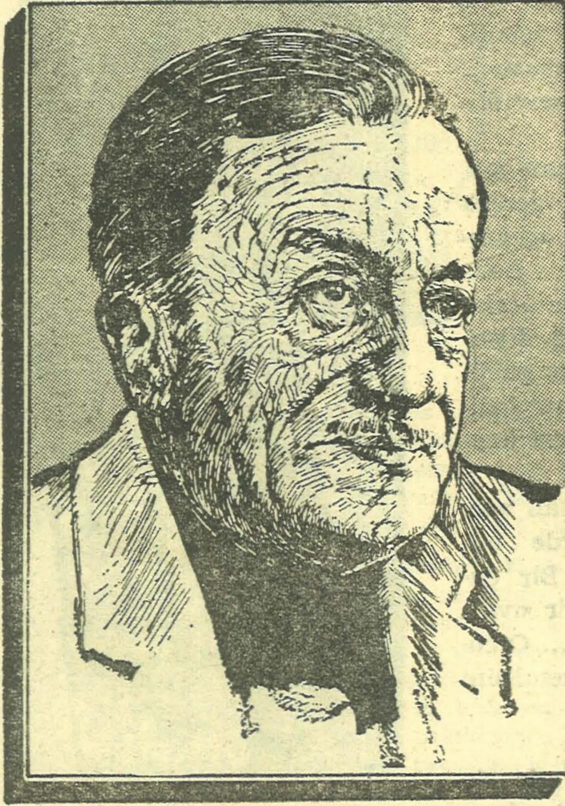
Programlara bakıyoruz, çok kerre yüzümüz kızararak. Bilhâssa televizyon çok câzib bir âlet... Ne kadar kapattık, kapatıyoruz, desek bile buna hakkıyle muvaffak olamıyoruz. Bir noktada âciz kaldığımızı itirâf etmeliyiz. Buna mecbûruz. Ve çareler düşünmeliyiz. TRT., bizim TRT. İsmi, Türkiye Radyo - Televizyonu. Bu radyo ve televizyon, bize ait; başkalarına değil. Biz ise Müslüman Türk Milletiyiz. O hâlde radyomuz da, televizyonumuz da bize uymaya ve bi m havalarımızı çalmaya mecburdur, memûrdur.

Amma böyle mi oluyor? Gösterilen filimlere bakınız... Hemen hemen hepsi yabancı. Haftada bir gün yerli filim... Onlar da ne filim!. Demek televizyon; haftada bir gün yerli olabiliyor, öyle mi? Amerika'nın, bilmem nerenin âdeti, hayatı getiriliyor karşımıza... Eloğlunun kendilerine mahsûs hâllerini seyretmek ve düşünmek mecbûriyetinde kalıyoruz. Çocuklarımız, onların tesirleri altında kalıyorlar... «Kültür emperyalizmi... kültür emperyalizmi...» diye bas-bas bağırıyoruz. TRT. de dinleyip seyrettiklerimiz; bizi kültür emperyalizminin kucağına itmiyor mu? Bizim, bize gösterilecek nev-i şahsımıza münhasır filmimiz, bilmem neyimiz yok mudur? Bu milletin paracıkları Amerikalıya, Hindliye... Çin'e ve Maçin'e niçin gitsin? Fakat devam edip gidiyor işte... Sen, istediğin kadar yaz, çiz; Hoca yine de bildiğini okuyor.

TRT. nin müziğine bakınız... Neymiş efendim; müzik rûhun gıdasıymış. Amma kimin mü ği? Hangi milletin musikisi? Her milletin müziği, kendi rûhuna ve anlayışına uygun olur. Bizim rûhumuzu okşayan müziğimiz nerede? Arajman - garajman nâmı altında güzelim Anadolu türküleri berbad ediliyor da kimseciklerin kılı bile kıpırdamıyor. Neymiş biliyor musunuz? Bunları isteyenler bulunuyormuş.. Pekiyi ben de istiyorum... Kendi musikimi istiyorum... Meselâ Itrî'den parçalar dinlemek istiyorum... En mühimi; Kur'an dinlemek istiyorum... Ahlâkî ve mânevî sohbetler dinlemek istiyorum... Haydi getirin yerine bakalım.

Lisan mes'elesine gelince; tam bir keşmekeş. Kimisi imkân diyor, kimisi olanak... Kimileri ihtiyaçtan bahsederken kimisi de olasılık sarkıtıyor. Ödünler, odunlar, zorunlar, sorunlar... birbirini kovalıyor. Girdiler, çıktılar; girip çıkıyorlar. TRT. de betikler, işi bitikler var. Sualleri yanıtlayıp halkımızı yanıltıyorlar. Velhâsıl beyler, TRT, evimizdeki yabancıdır. Lütfen onu bize, bizi de ona yaklaştırın...

«Köksüzlük Cumhuriyetle kemalini buldu!»



Artık bir ucuzculuk hareketi ki, deme gitsin... Herşey pahalılaşadursun, ucuzluk silolar dolusu bir paraya!..

4

Çilesizlik korkunç şey. Çilesiz hiçbirşey vermiyor Allah... Birşeyi oldurmak için, oluşu içinde onun çilesini çekmek lâzım.

Türkiye'de müthiş bir çilesizlik moda... Ve dünyaya tam mânâsıyla gaflet göziyle bakış... Avrupa ne halde, insanlık ne halde, taklid ettiği insanlık ne halde, felâketi nerede, saadeti hangi noktada?.. Bilen ve düşünen yok!.. Topyekûn düşünce yok!.. Tam bir çilesizlik...

Günün İslâm Âlemi'ni ben, ehramlara benzetiyorum. Yazılarımda, konferanslarımda da belirttim. Kaidesi, yâni oturduğu yer ehramın, müslüman... Çünki, millet mü'min... Yukarıya doğru, iman azalıyor, zirvede devlet güdücüleri kadrosu ekfer... Adi taklitçiler... Bütün İslâm Âlemi böyle! Bunun sebebi var. Bunlar maket gibidir. Malûm bir Batılılaşma tipinin maketleri... Bunlar birbirinin de maketleri... Ve hepsinde birden sosyalizm uyuzu hâkim... Ne sosyalizmi bilirler, ne Batıyı tanırlar, ne de İslâmı... İşte Burgibası, işte şusu, işte busu!.. Bu adam o kadar ileri gitmiştir ki, Ramazan'da oruç tutulmasını, memurlarına emretmiştir. Burda bir garip nokta var; sen bunu nasıl emredebiliyorsun? Ya tutuyorsa?. Tutup tutmadığını nasıl anlıyorsun?.. Çünkü oruç öyle bir ibadet ki, bozulduğu zaman yapılmadığı belli olur; yapıldığı zaman belli olmaz. Zorla mı yedireceksin! Oraya kadar giriyor, vicdana hulûle kalkıyor.

Arada-bir yüksek sesle «Şeriat» diye bağıran bir delikanlı tanıyoruz; Kazzafi... Onun da hiçbir dirayet ve siyaset sahipliğine inanmıyoruz.

İslâm, dünyanın beklediği inkılâbı vâdedici yegâne mihrak noktasıdır. Dünyaya model olmakta muazzam bir dirayet ve siyaset ister. Dünya çapında bir fikir ve iş mimarisi...

Bize gelince:

Tanzimat'tan itibaren köksüzlük ve fikirden öksüzlük... Bir çilesizlik, bir maymunluk... Zamanın nabzını sayamayış, dünyayı göremeyiş... Çağ dışı yaşayış...

Hani «çağdışı» diyorlar ya, bizim için... Tam tersi... Kendisini çağ içi sananlar, geliyor, geliyor, büyüyor, büyüyor ve Cumhuriyet devrinde tam kemâlini buluyor!

Artık bir ucuzculuk hareketi ki, deme gitsin!.. Herşey pahalılaşa dursun; bu ucuzculuk hareketi silolar dolusu bir bitpazarı simsarlığı; hepsi bir paraya!.. İşte politikacı tipi, işte muharrir tipi, işte profesör tipi, işte âlim, işte edip işte şair, işte ekonomist, tüccar, işadamı!.. Ve işte dil, Türkçe! Bunlar, herbiri ayrı serlevha taşıması gereken noktalar... Haklarında birer kelime kâfi... Bugünün politikacısı misli görülmemiş bir demagog... Şu, Sokrates'in asâsını yere vurup da, mantıkların en üstiyle yere serdiği demagoglar... Demagog, kelime oyunu içinde hakikati güme götüren bir hokkabazdır. (Demagoji) işte bu hokkabazlık zanaatı...

Ve en sefil demagoglar, yani çok küçük bir idrakin, manâsızlığını yüzüne çarpmaya muktedir olduğu demagoglar, bizimkiler... Misale ne lüzûm var; her kelimeleri hallerine misal...

Bugünün muharriri... Var mı muharrir? Hayretler, dehşetler içindeyim!... Ben bir «köprü nesli» olarak yaratıldım. Eskiden bir takım çizgiler bilen, yeniyi gören, gerçek yeninin çilesini çeken, buna imkân ve istidat taşıyan nesilden... Ayırıcı sınır da 1928 le başlayan eski ve yeni harfler...

Dünün çöp tenekesi muharriri bugünkünün önünde (orkide) çiçeğidir. Ne olmuştur, ne geçmiştir de bu memleketten, bir sam yeli esmiş ve herşeyi kurutmuştur?. Nedir o?.. Madem herşeyin bir «nedir»i var; «neden» diyemiyorum, yeni türkçenin saçmalığı olarak «nedir?» diyorum; Bu işin «nedir»i nedir? Böyle söylüyorlar: «Nedeni nedir?»... Abes derecesine bakın!

Evet; muharrir şimdi bir sefalet nümunesi... En aşağı mahalleden başlayıp sayayım: Bir Ahmet Rasim, bir Refik Halit, bir Yakup Kadri, bir Peyami Sefa bu devirde mevcut değil... Önüne gelen muharrirdir; önüne gelen muharrir...

Profesör!.. Bunun üzerinde duracağız! Çünkü, profesör gençliğin emanet edildiği ruh yoğurucusudur. Eyvah! Emanetçiye bak sen!.. Tek eseri, görüşü, anlayışı olmayan kişiler... Bizim tabirlerimizi resmen çalıyorlar. Komünistler de Büyük Doğu'nun diyalektiğini çalıyor. Aynı şey... Ama profesör (slogan) larımızın da hırsızı... Politikacılar da beraber... Şimdi moda haline geldi: «Makineyi yapan makine!» O bizim buluşumuzdur. «İdeolocya Örgüsü» ortada duruyor. Makineyi yapan makine iç bünye içerisinde yapılamazsa, makine o yeri sömürür, yok eder. «Makine yapacak makine yapacağız» diyorlar. Tabiri çalmak kolay; yaptıkdan sonra konuşalım. O nasıl yapılır, şartları nedir?

Ankaralı bir Profesör de aynen bir tabirimizi çaldı. Müteaddid konferanslarımda ve yazılarımda, ben, memlekette umumiyet itibariyle profesörlerin bir «ilkmektep hademesi dahi olamayacağını» söyledim, yazdım. Bir profesör de şu beyanatta bulunuyor: «Bizim» diyor, «profesörlerin çoğu bir Ortaçağ üniversitesine hademe olamaz!» Maksadı şu: Medrese'yi kasdediyor. «Medrese'ye hademe bile olamaz» diyerek, bir de işi Şeriat'a hücuma döküyor. Ayol; acele etme, o çaldığın tabiri ben, senin için kullandım! Senin ve benzerlerin için... Şimdi de sen, kendine bakmayarak onu bize yöneltmeye bakıyorsun!..

Profesörlük bu hale geldi, görün! Evet, Medrese devri olsaydı oraya hademe bile olamazlardı.

Birgün beni muhakeme eden bir hâkime dedim: «Boyuna saded, saded, diyorsunuz, ben sadedin dışına çıkmıyorum, asıl sadedi gösteriyorum; ama şimdi bir kerecik çıkayım: Siz, tatbik ettiğiniz kanuna inanıyor musunuz?»

Bugünün profesörü de acaba kendi öz ilmine inanıyor mu?

Bir profesör ne demektir yani; ben (Sorbon) Üniversitesi'nde okudum. Fransa'da bir lise muallimine, hususi mânâda bir telif asli eseri olmadan muallimlik hakkı verilmez. Profesör mutlaka eser sahibidir. Yanlış ve hırsızlamalar bir tarafa, hangisinin eseri var? Gösterin bana bir eser!.. Bende dosyalar dolu; kimin hangi eseri nerden

[illegible] çeviriniz



apardığı... Hattâ lisan ve tertip hatâlarıyla alıyorlar. Onu bile düzeltemiyor; eseri yanlışiyle beraber çalıyor! Korkunç!.

Alim!.. Nerde ilim çilesi çeken hoca?.. (Faradi) ye soruyorlar: «Ne dersiniz şu mes'ele üzerinde?..»

«Benim, hayatım, zamanım ve mekânım laboratuvarımdır, başka bir şeye karışmam!» cevabını veriyor. İşte ilim çilesi!..

Gelelim Türkiyenin güdümüne, idari vaziyete... İdari vaziyet şudur: Bir saat düşünün, hiçbir ustanın yapamayacağı şekilde her çarkı, her dişlisi öbür dişliye zıt işlesin ve trak diye parçalanmasın da işlemekte devam etsin... Efsanevi tecelli... İşte hadise!

Türkiye'de hükûmet otoritesinin sıfıra indiği iklim yaşanmaktadır.

Ve sonra bir iktisadi pozisyon. Olagan bir hal değil, bir (fenomen) karşısındayız! Para basılıyor bir taraftan, kıymet düşüyor öbür taraftan, herkes rezaletinde, zevkinde, safasında, eğlencesinde... Aç adam yok!... Kimse demiyor ki, nasıl şeydir bu?.. O halde Türkiye'de bugün öyle bir zümre var ki, dört duvarın altında, -bilmiyorum dört duvarı da var mı- dişlerini gömmüş, sabaha kadar ağlamakta... Onu da göremiyoruz!.. Ne demek bu?.. Paranın kazandığı müthiş bir devaran sür'ati, dönme sü'ati peydahlanıyor. Halbuki bu refaha işarettir. Büyük bir garibe... İç içe zıtlar... Para basılıyor, mevcud kıymet sulandırılıyor, fakat devaran düşmüyor. Bunlar İlâhi cilveler, başka birşey değil... Bir taraftan para basılırken, utanmadan sıkılmadan «Enflâsyonla boğuşuyoruz!..» deniliyor. Sen kendi kendinle mi boğuşuyorsun? Emret, basmasınlar! Sankı enflâsyon Merih'den gelen bir canavar!.. Onunla harbediyorlar!. Müthiş bir şey bu... Bu işi Yahudi idare ediyor. Ne güzel!.. Pekiy, bu deveran nasıl oluyor? Kafamı çatlata çatlata bir hedefe varır gibi oldum: Para muayyen ellerde birikiyor. İşte kapitalizmin en büyük hastalığı... Bir bâtılın, başka bir bâtıl tenkidinde doğru yerler vardır; komünizmin resmettiği kapitalist rejimin en hasta tarafı, bu... Para muayyen ellerde toplanıyor, o eller de parayı gayr-ı ahlâkı yollarda savuruyorlar... Meselâ bir aile tipi: Bir kızı var, bir oğlu var. Kızı, diyelim, filân müessesede çalışıyor; oğlu da filân resmî dairede... Baba da emekli... Emekli maaşı olarak meselâ 984 lira 12 kuruş alıyor. Ailenin geliri bu gûya... Kızınkini de, tahmin edebilirsiniz, ufak birşey tutar. Oğlununki keza... Fakat, kızı hususi sanatıyla 15 bin lira kazanıyor, oğlu da rüşvetle 25 bin lira... Böylece 900 liralık aileyi 40 bin liralık aile haline getiriyor. Ahlâkın sıfıra indiği, rüşvetin ve suistimalin âdeta aleniyete bindiği bir devirdeyiz! Şehirlerdeki yalancı refah bu yüzden...

«Hükûmet yok!» Bu karşı tarafın lâfı... Ben şöyle diyeceğim: Hükûmet o kadar yok ki, yok bir var oluyor onun yanında! Ama şu mes'ele var: «Ey Halk Partili, sen hükûmet yoktur, derken, niçin kendini görmüyorsun? Hükûmet olsaydı, seni görür, kapatırdı. Şimdi söyle, olsun mu, olmasın mı hükûmet?..»

Bu ne dünyadır? Bu, sözde münevverlerinin bizi «çağdışı» ilân ettiği, kendilerini «çağiçi» farzettiği dünya...

Ah, çağ, çağ!.. Çağ, yapılan bir işin mevsimidir. Hayat faaliyetinin iklimidir çağ...

Tasavvufda sofiye «eb-ül-vakt» denir. «Vaktin babası»... Çağ işte bu babaların mevsimidir, çöpçülerin değil...

Bunlar bütün zaman mekânı elinden kaçırmış gerçek zamanlardan yakınarak «çağdışı» tabirini kullanıyorlar... Bunlar anaları, babaları ve atalarıyle yüzelli senedir çağ dışında yaşıyorlar! Eğer bizim gücümüz olsa bunları hayvanat bahçelerine koyup, «çağ dışı hayvanlar» diye gösteririz...

Mevlâna'nın bir misâli var: Bir katır gelir, bir yerde bilmemnesini koyuverir. Bir çukur.. Çukur dolar, pis bir sıvı... Ve bir çöp düşer üstüne... O çöpe de bir sinek konar, kendisini okyanusda zanneder!

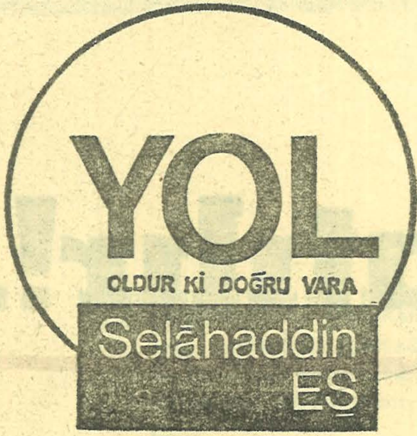
Harika teşbih...

İşte bunlar, bizim gibi okyanusda kulaç atan adamlara, «Şunlara da bak!» diye alay eden sineklerden başka birşey değildir!..



● Üstad Necip Fazıl bir Ankara seyahatinde...

(Foto, Sebil Arşivi



Seçim ve Diyanet Teşkilâtı

«Acele» de olsa, zamanında da olsa, demokrasi rejiminin icabı olan seçimler yaklaştıkça, hırslar, kinler gem'i azıya alan at gibi şahlanmaya başladı. Hak ile bâtılın ezelden ebede kadar sürecek olan mücâdelesinde; Hakk tarafında olanlar veya Hakk'a en yakın olanlarla, bâtılın gayya kuyusunda çırpınanlar yine karşı karşıya gelecekler.

Seçim'e eskiden intihab denilirdi ki bu arapça kelimenin alâka celbedici mânaları vardır. Çünkü bu kelime her şeyin kaymak tabakasını ifade etmek için kullanılır. Çünkü pek çok nesnenin en hâlis kısmı üste çıkar. Bu bakımdan çamurun en üstte olan kısmı da, sütün kaymak tabakası da nahb diye isimlendirilir. Bir de «nahb» kökünden gelme bir intihab kelimesi daha vardır ki, o da yağmalamak, kapışmak mânalarına gelmektedir. Bu açıdan bakıldığında eskiler bir intihab'dan bahsetmekle hem seçim'i, hem kaymağı, hem de yağmacılığı, kapışmayı anlamış, anlatmış oluyorlardı ki, ehh, bugün de demokrasinin seçim müessesesi aynı şeyleri tedai ettirmiyor mu?

Siz, gazetenizin bu sayısını elinize aldığınız zaman, seçimler, yangından mal kaçırır gibi, ister «acele», isterse normal zamanında yapılsın, her iki hal için de seçmen kütükleri yazımı başlamış olacak... 1 - 7 mart günleri arasında, mevcud kanunlara göre seçme hakkına sâhip olanların kayıtları yapılacak..

Bu seçimlerde her zamankinden daha büyük oyunlar oynanacaktır. Bilhassa şu seçmen kütüğü yazımında mahalle muhtarları her zaman olduğu gibi kendi ideolojilerindeki yazım memurlarına «şu şu âileleri yazmayıver!» diye talimat verebileceklerdir. Hele büyük şehirlerde ise muhtelif yerlerde kendisini yazdırıp, rey kullanma dalaverelerine varıncaya kadar!... Bunun için de inandığı dâvanın kendi zamanına terettüp eden mücadelesini vermek şuuruna sahip herkes şu seçmen kütüklerinde gerekli hassasiyeti gösteremediği takdirde bu harbdeki hilenin kurbanı olup çıkıverir, sonra döğünmenin bir mânası da kalmaz. Hattâ öyle ki, bazen tek bir rey'in dahi büyük bir değeri olur. Nitekim, 1911'de Hâriciye Nâzırı Rifat Paşa azledilip sefir olarak Londra'ya gönderilince Meclis-i Mebusan'da meydana gelen bir kişilik boş yer için İstanbul'da ara seçimleri yapılmak icab etmiş ve iktidardaki İttihatçılar Dahiliye Nâzırı Memduh Bey'i, muhalefetteki İtilâf Fırkası ise Tunus'lu Tahir Hayreddin Bey'i namzed göstermişlerdi. O zamanki ismiyle müntehib-i sâni denilen ikinci seçmenlerden 195'inin reyini alan Memduh Bey, kendisinden bir rey fazlasıyla 196 rey alan Hayreddin Bey karşısında mağlub olunca, bu bir reye dayanan zafer ve hezimet halk kitlelerini galeyana getirdi. İttihatçıların saflarında çözülmeler başladı. Arkasından da İttihatçıların zorbalık yollarından giderek yaptırdıkları bir umumi seçimde (ki bu seçim tarihe sopalı seçim olarak geçmiştir) İttihatçılar zor kullanarak Meclis'in tamamına hâkim oldular ve muhaliflerden ancak 3 — 4 kişi Meclis'e girebildi. «Tarih bir tekerrürden ibarettir» derler ama, bir dâvanın sahibi olup da devamlı olarak tongaya düşenlerin ferâset ve basiretinden şüphelenmek gerekir. Bu bakımdan, müslüman milletimiz önümüzdeki seçimlerde bu demokrasi harbinin bütün icaplarına riâyet ederek hareket etmek zorundadırlar.

Yoksa, meselelerin kışrından, kabuğundan değerlendirme yapmaya kalkışanlar ekseriyette bulunursa, orada müslümanların arasındaki bağı kırabilmek için devamlı olarak avamın merakını, tecessüsünü tahrik eden İslâmi edep dışı iddiaların tuzağına düşülebilir. Bunun için müslümanlar uyanık bulunmak zorundadır. Nitekim, son günlerde bütün memlekette herkesin dikkatini üzerinde toplayan bir iğrenç tasallut, Diyanet İşleri Reisi Süleyman Ateş'in bir «ermeni dönmesi» olduğu ve böyle bir dönmenin bu makama Milli Selâmetçiler tarafından getirtildiği noktasında toplanmaktadır. Maksadımız Süleyman Ateş'in müdafaasını yapmak değildir, elbette... Nitekim o kendi müdafaasını yapmış, nesebi hakkında ileri sürülen iddiaların iftira olduğunu, anne ve babasını müslüman olarak tanıdığını, üstünlük ve asaletin neseple değil, takvâ ile olması dolayısiyle neseb meselesine eğilmenin sevimsiz olmasına rağmen, iddiayı çürütmek için ebeveyninin Türk kavminden olduklarını ifade etmiştir. Ama, böyle bir iddianın ortaya atılmasındaki uslûp tehlikelidir. Şöyle ki, hayata bakış açılarına kavmiyetçilik asabiyetinin ilcalarına göre ayarlamak bedbahtlığına duçâr olan bir kısım kimseler hattâ muhtedî kelimesini dahi, türkçede, hâince ve sinsice isim değiştirip aslında müslüman olmamış yahudiler için kullanılmakta olan «dönme» kelimesiyle karşılamaya kalkışmışlardır.

Süleyman Ateş kendi nesebi hakkında ileri sürülen iddiaları reddetmiş olmakla birlikte, velev ki, annesi iddia olunduğu gibi bir ermeni hrıstiyanı iken, sonra ihtida etmişse, ne lâzım gelir? «İslâm, evveli siler» kaidesinden habersiz olanlar hidâyete ermiş olmayı da bir bahtiyarlık saymak yerine, bir istiskal vesilesi olarak kullanmaktan çekinmediler. Hidâyette olan ve hidâyete eren her kimse İslâm hukukunun «berâet-i zimmet asıldır» kaidesinin masuniyeti altındadır; tâ ki, İslâm dışında olduğuna dâir iddialar sâbit oluncaya kadar...

Bu cümleden olmak üzere, sırf müslümanlar arasında nifak meydana getirmek ve yaklaşan seçimlerde Milli Selâmet'e vurabilmek için İslâm'ı istismar etmeyi kafalarına koyanların zavallılığına bakınız ki, bir taraftan Diyanet Reisi Süleyman Ateş Hoca'nın, Kur'an'daki müteşâbih âyetlerin tefsirinde İslâm âlimlerinin ihtilâflarına işaret eden ilmi bir araştırmasındaki görüşleri ona mal edip «Bakınız, ey ahali! Diyânet Reisi Kur'an'ı inkâr ediyor! Zaten kendisi de ermeni dönmesi! İşte Milli Selâmet sizin başınıza böyle birini getirdi!» diye nâra atanların kendileri ise, Kur'an'ın açıkça emrettiği nizamı reddeden Ziya Gökalp'lerin çömezliğini yapmakta oldukları gibi; Kur'anda hikâye olunan kıssalarla açıkça alay eden Nihal Atsız gibi kimseleri halâ «büyük milliyetçi» diye benimsemektedirler!

Seçimler yaklaşırken, Türkiye'de bütün dalaverelere rağmen en müessir güç, yine de din olarak gözükmektedir. Müslümanlar kendilerine nasip olan bu güç kaynağını Türkiye'nin kaderinde müessir olacak şekilde kullanmak ve dalaverelere kanmamak zorundadırlar. Bilhassa Diyânet İşleri teşkilâtı, aslında lâik rejime bir paratoner olarak tesis edilmişken, müslümanlar tarafından hayra yöneltilmek yolunda harcanan gayretlerinin boşa çıkmamasına ve İslâm dışı tasallutlar karşısında uyanık bulunmaya mecburdur; İslâm'ı bütünüyle hâkim kılıp, zafere erişinceye kadar!.

Erken Seçim üzerine Millî Damad'ın tahmini:

Ecevit Aslanlara atılır!..

Bir zamanların «Millî Damad» lâkabıyla ünlü Metin Toker'i, Paşa'sı öldü öleli, artık eski günlerini arar oldu. Şurası burası derken neticede Hürriyet'in bir köşesinde haftadan haftaya yazabilecek kadar yer bulabiliyor. Fakat yazdıkları da hani yabana atılır cinsten olmuyor. Bir defa muhakkak surette MSP'ye çatmadan, Şeriat'a küfretmeden edemiyor.

Ne var ki «Haziran mı Ekim mi?» başlıklı son yazısında MSP'nin ve Erbakan'ın «dört yıl ülkenin siyasi hayatını sultası altında «tuttuğunu ifade ile korkusunu belli etti.

Bu arada «Erken seçim» üzerine pek güzel bir yorum yaptı ve «seçimlerin sonucu ne olursa olsun Demirel de, Ecevit de mutlaka altında kalacaktır» dedi. Üstelik CHP liderinin «aslanlara atılabileceğini» dahi iddia etti.

İyi ama niçin?

Damad Bey bunu şöyle izah etti:

«Meclisin her partiden «gidip de gelmemek var» türküsünü çalacak üyeleri de milletvekillerini zamanından evvel bırakmaya yanaşmayacaklardır. DP bunlarla doludur. CGP'de bunlar çoktur. AP'de doğal ömürleri bitmiş olanlar vardır. CHP grubunun en az üçte biri ümitsizdir. Genel Merkezin karşısındaki takım ise erken seçimi partilerine başarı getirecek diye değil, Genel Merkez örgütte yeni operasyonlar yapmaya vakit bulamasın diye yeğ tutmaktadır.

Nihayet, herkes için geçerli bir de «akçe konusu» vardır. Haziranda seçim demek Ekim ile bu ay arasındaki dört aylık ödenek ve yolluklardan vazgeçmek demektir. Gerçi kulislerde erken seçim yanlıları bir horoz şekeri dolaştırmaktadırlar. Maaşların sanki dönem tamamlanmış gibi ödenmesi için karar alınacaktır. Tecrübeliler ötekilerle aralarında yaş farkı olanlar böyle bir kararın Anayasa Mahkemesi tarafından derhal iptal edileceğini, Sayıştayın fazlalıkları derhal geri alacağını bilmektedirler. Milletvekilliğinden olunmuşken bir de Hazineye cepten para ödemek.. Bunu göze alacak, Mecliste çok çıkmayacaktır.

Haziranı seçim ayı diye ilân edenler Demirel'in Ecevit'i oyununa düşürdüğünü ona «Her hükümetle seçime gideriz, iki ay sonra deyin iki ay sonra seçime gideriz» dedirttiğini böylece elinden bono alıp kendi cebine koyduğunu, zamanı geldiğinde bunu çıkarıp tahsil edeceğini ileri sürmektedirler. Hele Ecevit, bir de kendi yüzünden gidilmiş erken seçimlerde CHP başarısızlığa uğradığı takdirde partisi içinde «aslanlara atılacağı» gerçeğine hayallerini bırakıp geldiğinde acaba bonodaki imzasını kabul edecek midir?

Mızımanın bizde siyaset oyununun bir kaidesi sayıldığını bilmeyen var mıdır?

Kaldı ki yazın sonundaki seçim CHP'nin gençleri çalıştırabileceği yazın başındaki seçim çalıştıramayacağı bir seçim olacaktır.

Demirel Mecliste 226'ya kumanda ediyor ama, Başbakan kalma işinde ediyor. Bu 226'ya «Haydi seçim» dediği zaman kendi grubunun tamamını peşinde bulamayacaktır. Nerede kaldı ki, ötekiler onun ekmeğine yağ sürmek için seferber olsunlar..

Türkiye'de bir sıkıntı, hayallerin gerçek yerine alınmasından doğuyor.

Bir şeyin iyi olacağına inananlar onun gerçekleşivereceğine de kendilerini inandırıyorlar. Bugün seçim ne kadar evvel yapılırsa içinde bulunduğumuz bunalımdan o kadar erken kurtulacağımız fikri çok çevrede paylaşılıyor.

Onun için bunlar «erken seçim.. erken seçim..» diye paralanıyorlar. «Mebus tabiatı»nın bunun önünde bir engel olduğunu unutarak... Bu engeli aşmanın tek yolu bunalımı süratle bir felâket haline getirmekten ibarettir. İnşallah iktidarın başının böyle bir kumarı oynamaya niyeti yoktur. İnşallah durup dururken girişilen «Orta Doğu Teknik Üniversitesi operasyonu» bu tarz bir plânın parçası değildir. Zaten bunalımla gidilecek bir seçim her türlü güçlüğe, hatta kötülüğe gebedir. Seçim sonuçları mutlaka tartışılacaktır ve Türkiye o seçimlerden kuvvetlenmiş değil, zayıflamış çıkacaktır. Meclisi erken seçime razı etmek, ona itmek için bunalımı bir de felâkete dönüştürmek aklın almayacağı bir gaflet olacaktır.

Türkiye'nin ihtiyacı bunalımı felâkete dönüştürmek değil, bunalımı dondurmak, bir seçim barışı kurmaktır. Alevin üzerine su atılmadan gidilecek seçim otuz yıllık demokrasi hayatımızın en kanlı seçimi olacaktır.

Bir de buna benzin dökmeye kalkışılırsa.. Ecevit, kaybedeceği bir seçimden sonra «Ben kazanmazsam Türkiye mahvolur» kehanetinin doğrulanmasına çalışacaktır. Demirel, böyle gideceği bir seçimde galip bile gelse kimseyi inandı:·mayacaktır, hele ülkeye hiç kâkim olamayacaktır.

Aksi ihtimaller de bunlardan parlak değildir. Bu seçimlerin, sonuç ne olursa olsun Demirel de, Ecevit de mutlaka altında kalacaklardır.»



KAPIŞILIYOR!..

- Sebil'in sadece aboneleri için hazırladığı ve bir miktarını da satışa sunduğu çok renkli nefis bir baskı mahsulü olan «SELÂTİN-İ ÂL-İ OSMAN» tablosu kapışılıyor.
- Ödemeli olarak Sebil Yayınevi P.K. 808 İstanbul adresinden isteyebilirsiniz.
- 10 adetten az taleplerde posta pulu gönderilmesi rica olunur.
- Adedi 10 lira, fazla taleplerde İskontolu fiyatı 7,5 lira'dır.

okuyucularımıza...

□ **Abdülcebbar Yurt/ADANA:** Aziz kardeşimiz, adresinizi yazmadığınız için talebinini Yalçıner arkadaşımız yerine getiremedi. Adresinizi bildirirseniz, işiniz olur. Selâmlar...

□ **Ali Gökçe/ERZURUM:** Gösterdiğiniz yakın teveccüh ve alâkaya, dâvâ şuurunuzun tezahürü olan sözlerinize kalbî teşekkürlerimizi sunarız. Selâmlar...

□ **Ekrem Keleş/KONYA:** Temenni ve tavsiyeleriniz pek güzel. İnşaallah imkânlarımız nisbetinde tatbikine çalışacağız. Selâmlar...

□ **Ali Erişen/İZMİR:** Bizden doğan aksaklıklar mektubunuz üzerine telâfi edilmiştir. Selâmlar...

□ **İsmail Saraç/MECİTÖZÜ:** Bizden neşrettimiz vesikaları sizin gibi pek çok okuyucumuz istemektedir. Hattâ, «Şu derginin bahsettiğiniz sayısını veya falan vesikayı bize gönderin, burada pek çok kimsenin hakikati öğrenmesine vesile olacaktır. İnanmayanların gözüne sokalım!» diyorlar. Fakat, neşrettiğimiz vesikaların çoğu ya bir tanedir veya arşivlerden fotokopileri çıkarılmış, yahut o imkân da yok ise tarih numaraları tesbit ile ilân olunmuştur. Bunları biz elimizde mahfuz tutar ve bir hukuki mes'ele karşısında selâhiyetli mercilere delil olarak sunarız. Hâl böyle olunca okuyucularımıza tek tek dergi veya sâir vesikaları göndermemiz mümkün değildir. Hem şunu da hatırlatalım ki, neşrolunan vesikaya rağmen bildiğinden şaşmayan kör gözlere projektör tutsanız nâfile... Kör olan görmez! Alâkanıza teşekkür ederiz. Selâmlar...

□ **Aziz Yücel/KASTAMONU:** Suallerinize âid cevapları bütün ilmî vechesiyle izah eden pek çok eser mevcuttur. Bunlar yer yer Sebil'in işlediği mevzular arasında da hülâsa edilmektedir. Okuyunuz, bol bol okuyunuz. Külfetsiz, sorup cevap alma yolu yanlıştır. Araştırıp, okuyunuz. Aradığınız cevapları bulmuş olacaksınız. Selâmlar..

□ **Ahmet Doğan/ADIYAMAN:** Hatalar telâfi edildi. Merak etmeyiniz. Selâmlar.

□ **Ali Rıza Celâloğlu/TRABZON:** Dedikleriniz doğru, ama, ne yapalım ki, abone kayıtları baştan bazı yanlışlıkları beraberinde getirmiş. Şimdi ise düzeltilmesi imkânsızlaşmış. Tek sıhhatli muamele olarak şimdi takib ettiğimiz metodu görüyoruz. Selâmlar...

□ **Mustafa Adı/KIRKLARELİ:** Muhterem kardeşimiz, gönderdiğiniz gazetelerdeki adresinize bakıp numarasını bildirir misiniz. Soyadınızda bir yalnışlık olduğunu zannediyoruz. Selâmlar..

□ **Ali Utku/ALMANYA:** Gayretlerinize çok teşekkür ederiz. Göndermiş olduğunuz abonelerin tamamı yapılmış olup, kendilerine SEBİL'leri postalanmıştır. Postane Sebil Cilt kapakları ve Ciltlerini kabul etmediği için yurtdışına gönderemiyoruz. Ancak Almanyadan gelip giden kardeşlerle göndermeye çalışıyoruz. Selâmlar.

□ **Haydar Lek/ALMANYA:** Havalenizi aldık. Yalnız Ahmed LEK'in adresinin sokak, cadde ismini yazmamışsınız. Lütfen acele olarak bu kardeşimizin açık ve doğru adresini bize bildiriniz. Selâmlar.

□ **Hamza Cebeci/ALMANYA:** Abone yapma gayretlerinizden dolayı size müteşekkiriz. Bizi hayli mütehassis ettiniz. Gönderdiğiniz abonelerin hepsi işlenmiş olup, gazeteleri gönderilmeye başlanmıştır. Allah sizin ve cümle gurbetzede kardeşlerimizin yardımcısı olsun (amin) Selâm ve dualarımızla...

□ **Yaşar Sevinç/HOLLANDA:** Abonelerini yaptığınız kardeşlere gazeteleri gitmeye başlamıştır. Çalışmalarınızdan dolayı teşekkür ederiz. Selâmlar...

□ **Abdurrahman Özsoy/HOLLANDA:** Gönderdiğiniz havaleleri aldık, ve kardeşlerin abonelerini yaptık. Gazeteleri gitmektedir. Selâmlar..

□ **Hasan Bozkurt/ALMANYA:** Hisleriniz, hislerimiz; arzularınız, arzularımızdır. Alâkanıza çok teşekkürler. Sebil'in ciltlerini Postane kabul etmediği için yurtdışına maalesef gönderemiyoruz... Türkiye'ye geldiğinizde bunları temin etmeniz mümkündür. Selâmlar..

□ **Ertuğrul Düzel/ALMANYA:** Çalışmalarınızdan dolayı sizi tebrik eder, bütün kardeşlerimize başarılar, saadetler dileriz. Gönderdiğiniz abonelerin kayıtları yapılmış olup, gazeteleri gönderilmektedir. Selâm ve dualarımızla.

□ **Ali Hayta/ALMANYA:** Gayretlerinizden dolayı size müteşekkiriz. Yapmış olduğunuz abonelerin tamamı kayda geçmiş olup, kendilerine Sebilleri muntazaman gönderilmeye başlanmıştır. Allah yardımcınız olsun. Selâmlar.

سبيل
الكل في سبيل الحق

Sebil
herşey hak için

Haftalık, tarafsız, siyâsî, edebî tarihî gazete ● Yıl: 2, sayı: 62 fiyatı 5 lira (yurtdışı bir misli)

Başyazarı ve Mes'ul Müdürü
Kadir MISIROĞLU

Umumî Neşriyat Müdürü:
Yılmaz YALÇINER

İdarehâne adresi: Vilâyet Han Kat: 3, No: 204 — İstanbul
Telefon: 26 38 96

Posta Çeki nu: 97 446
Dizgi: Sebil Matbaası,
Baskı: Fazilet Matbaası

Sebil

Everything
Devoted to the Truth (HAQQ)
An independent Muslim, Historical, Political and Literary Weekly.
P.O. BOX: 808
Istanbul — TURKEY
Representative of
Germany A. Rüştü BANAZ — Hasan DAMAR 33 Braunschweig Ekbert Str. 24 ● Postscheckonto nr. 27938-300 Hannover
Telefon: 0531-85033

● ABONE:
Yıllık abone bedeli 200 lira, altı aylık 100 liradır. Yurt dışı abone bedeli bir misli alınır. Yurt dışından (Avrupa'dan) abone olmak isteyenler, yukarıdaki adresleri kaydedilen Almanya temsilcilerimize müracaat ederler. Yurt içinden abone olacaklar abone bedelini Posta Çeki nu: 97 446'ya havale ile vaziyeti idarehanemize bildirirler.

● İLAN:
Neşriyatımıza aykırı görülen ilânlar alınmaz. İlânların siyah - beyaz sütûn santimi 80 liradır. Kitap ilânlarında tenzilât yapılır. Arka kapak için dört renk ilân tam sayfa (üç sütûn) 5.000 lira.

● DAĞITIM:
Ukaz Dağıtım Şirketi tarafından yapılmaktadır. Aboneler dışında toplu olarak gazete isteyenler doğrudan doğruya UKAZ, Vilâyet Han Kat 2 Cağaloğlu — İstanbul adresine müracaat etmelidirler. Toplu isteklerde gazetemiz 4 liradan gönderilir.

OKUYUCU İLE HASBİHAL

(Baştarafı 2. Sayfamızda)

tın akabinde ertesi gün Muhterem Reis bir basın toplantısı yaparak kendisine tevcih edilen çirkin isnadları reddetti. Ne var ki, haftalık olmamız sebebiyle gecikerek de olsa bu sayımızda sunacağımız hususî mülâkatı haber değerini kaybetmediği kanaatiyle neşrediyoruz.

Hürmetlerimizle,

Sebil

Büyük Doğum

(Baştarafı 3. Sayfamızda)

korumuş, onlara sevgi ve şefkat gösterilmesini emretmiş, **«Sizin hayırlınız kadınlarına hayırlı olanlarınızdır. Ben içinizde kadınlarına en hayırlı olanınızım.»** demiş, kadına her türlü insanî haklarını, mülkiyet hakkını, mülkünde tasarruf hakkını, hatta oy verme hakkını vermiştir. Bütün insanları iman noktasında birleştirerek Allah katında eşit saymıştır. İnsanlığı karanlıklardan aydınlığa çıkaran O'dur. O'nun doğumu dünya tarihinde en önemli olaydır. Üstün ahlâkı tamamlamak için gönderilen Hz. Muhammed (a.s.), âlemlere Allah'ın en büyük lütfu, en büyük rahmetidir.

Salât ve selâm üzerine olsun!.

CHP İş Bankası'ndan kâr almıyor değil, alamıyor...



M. Kemal'in mirası mahkemelik oldu!..

«Danıştay»ın yaptığı icraata bakıyordu adam. Danıştay bir futbol takımının hangi kümede oynayacağına, talebenin sınıfını geçip geçemeyeceğine, filân memurun seyahate gidip gidemeyeceğine, pekâlâ karar verebiliyordu. Lâhzada aldığı kararlarla gazete manşetlerine geçiveriyordu. Hele şu TRT mes'elesinde gösterdiği gayretler... Müthiş çalışıyorlardı doğrusu.. Danıştay sadece bunları değil, rüşvet yiyen memuru tekrar makamına dahi iade edebiliyordu...

Adam şöyle bir iç geçirdi, «Ahhh..» dedi, «Ah.. şu Danıştay bizim işe de bakıverse, tıkırımız öyle güzel olacak ki!»

Fakat işte imkânı yoktu; CHP ile kapışmışlardı ve CHP ile kapışılınca işler değişiyordu. Hem sonra Danıştay'ın başka işleri mi yoktu da CHP ile Dil Kurumu arasındaki kavgayı hâlledecekti?!

Sonra işin daha fenası, Ecevit'in her iki kavgalı tarafın mensubu olmasıydı. Dil Kurumu ile CHP arasında bir sessiz kavga vardı ama, Ecevit hem Kurum'un azası ve hem de herkesin bildiği gibi CHP'nin reisi idi.

İç çekip kara kara düşünen şahıs bir Kurumî idi. Kurumî yani bir Dil Kurumu azası. Onun «tıkırımız» dediği şey ise, İş Bankası'ndan her yıl devşirmeleri lâzım gelen milyonlardı. Eğer şu CHP ortaya çıkıp da «Milyonlar benim hakkım..» demeseydi. Dil Kurumu paracıkları alacak ve kelime «üretme, türetme işlevi» ne ayrıca «devrimcilik söylevleri»ne devam edecekti. «İşlevciler ve söylevciler» fahri çalışıyor değillerdi ya, elbette para alacaklardı. Hazine'nin parası kifayet etmiyordu. İş Bankasından gelecek milyonlar ancak işleri «tıkırına» sokabilirdi.



Ecevit: Hem Dil Kurumu azası hem de Kurum'la İş Bankası «kârları» yüzünden mahkemelik. Bu sebeple bir tarihte bir Dil Kurumu azası, Ecevit'in ihracını istedi. Ancak, Ecevit'in pek sevdiği kelimelerle, Kurum idareciler buna «olanak ve olasılık» bulamadılar. (Foto: Sebil, arşiv)

Ne var ki, aynı milyonlar üzerinde hesapları olan CHP ise boş durmuyordu. Kandıralı Turan Güneş, o Kıbrıs hadisesinin Cenevre'deki «Ayşe şifreli diplomatı», yıllar önce mes'eleye el atmış ve işi tâ mahkeme kapısına vardırmıştı.

Evet, miras mahkemelik olmuştu.

M. Kemal'in, Hindistan müslümanlarının parası ile kurdurduğu İş Bankası'ndaki «hisseli mirası» mahkemelik olmuştu.

Mahkemenin kapısında yer alanlar ise CHP ile Dil Kurumcular idi.

«Senindi.. benimdi..» çekismesi işte neticede böyle bir havaya girmiş, bereket karakoldan geçmeden mahkeme kapısına dayanmıştı. Kurumîlere bakılırsa davâyı yüzde yüz kazanacaklardı. «Çünkü,» diyorlardı, «bütün deliller lehimize..»

Tabii «delil» değil de «kanıt» diyorlardı. Biz kurumilerin maksadı anlaşılsın diye böyle yazıyoruz.

Ne var ki, CHP de aynı kanaatte idi. Kâr'ın kendi hakları olduğunu, İş Bankası'nın idaresine bile bizzat Ecevit'in adam seçtiğini, hisselerin CHP'ye miras olarak kaldığını ortada sarih bir miras bulunurken başkalarının CHP'yi bu gelirden mahrum bırakmayacağını söylüyorlardı.

Yâni bu mahkeme kapısındaki kavgalı miras, hiç de İş Bankası Umum Müdürü Cahit Kocaömer'in dediği gibi bir mahiyet arzetmiyor yani, bankasının kârından CHP'nin «pay almadığı» iddiası hakikati ifade etmiyordu.

CHP'nin payını almadığı değil, «alamadığı» mevzuu bahisdi.

Almak istiyor ama alamıyordu...

Kurumîler mani oluyordu.

Yoksa, İş Bankası'nın yüzlerce milyonluk kârının onlarca milyonunu yutmak için Farabi Sokak'daki CHP kasası iştahla bekliyordu.

Ah!.. bir gerçekleşse de milyonları alıverse, bakın o zaman siz CHP'yi görün.. Neler neler yapacak, kavgalı mirasdan gelen paracıklarla ne faaliyetler sergileyecekti.

Fakat, olur mu ya, Kurumîler de aynı şeyi söylüyordu. Onlar da hele bir paracıkları devşirsinler bakın neler becereceklerdi.

Neyse her ikisi kavga ede dursunlar, İş Bankası kârları mahkeme kararı ile şimdilik «bloke» edilmiş vaziyette müstakbel sahibini bekliyordu

Eğer doğruysa, birikmiş kârlar yüz milyonu çoktan aşmıştı. Mahkemeden «miras senin..» ilâmını alan taraf bu milyonları çekecek ve tıkır tıkır yiyecekti!